গল্পৰ শিতান

আশাৰ পদযাত্ৰা

শ্ৰী ৰাতুল গগৈ
ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ
স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

বাহিৰত শেৱালি ফুলৰ সুবাসে চৌদিশে আমোলমোলাই আছে। শৰতৰ প্ৰেয়সী শেৱালীয়ে শৰতৰ আগমনত আনন্দত উত্‍ৰাৱল হৈ পৰিছে। শাৰদীয় নিশা আকাশৰ তিমিৰ আৱৰন ফালি ওলাই অহা জোনটোৰ পোহৰে চাৰিওদিশে উজলাই তুলিছে। জাক জাক জোনাকী পৰুৱাই আন্ধাৰৰ লগত মিতিৰালি কৰি আনন্দমনে প্ৰকৃতি বনলৈ ওলাই আহি সন্ধ্যাবোৰক যেন অধিক মোহনীয় কৰি তুলা দৃশ্য খিৰিকীৰ ফাকেৰে ৰাহুলে চাই আছিল।

ৰাহুল বৰুৱা। ডিব্ৰুগড়ৰ এক নামজ্বলা মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাৰ পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিষয়ৰ এজন অধ্যাপক। হয় আজিৰপৰা ১০ বছৰৰ আগৰ কথা। ৰাহুলে বিজ্ঞান শাখাত উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষা পাছ কৰাৰ পিছত তাৰ দেউতাকে তাক ডিব্ৰুগড় ঐতিহ্যমণ্ডিত কানৈ কলেজৰ স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষৰ বিজ্ঞান শাখাত নামভৰ্তি কৰি দিয়ে। ৰাহুলে বুকুত এক আশা আৰু কিছুমান ৰঙীন সপোন লৈ নতুন উদ্যমৰে মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত ভৰি দিছিল। ৰাহুলে নিজৰ সৎপৰায়নতা আনক নিজৰ কৰি লব পৰা গুণৰ বাবে অতি সোনকালে কলেজত নতুন বন্ধু-বান্ধৱ পাতি ললে। ৰাহুলে কলেজৰে মৃন্ময় শইকীয়া আৰু উপকূল দুৱৰা নামৰ দুজন বন্ধুৰ লগত ভাড়াঘৰত থাকি পঢ়া-শুনা কৰে। ৰাহুল কলেজত এজন নিয়মানুবৰ্তিতা ছাত্ৰ হোৱাৰ লগতে গহীন-গম্ভীৰ আছিল। তাৰ কণ্ঠত আছিল এক ঐশ্বৰিক শক্তি।

এদিনাখনৰ কথা। ৰাহুলে কলেজত অফ পিৰিয়ডত তাৰ বন্ধু মৃন্ময়, উপকূল, অনিৰ্বাণ অবিনাশহঁতৰ সতে আড্ডা মাৰি আছিল। সিহঁতৰ আড্ডাৰ মাজত প্ৰেমৰ কথা ওলাইছিল। ৰাহুলৰ বন্ধু মৃন্ময়, উপকূল, অনিৰ্বাণ আৰু অবিনাশহঁতে নিজৰ নিজৰ প্ৰেম, ভালপোৱা তথা প্ৰেমিকাবোৰৰ কথা কৈছিল। কিন্তু ৰাহুলে মুখেৰে একো নামাতি মনে মনে বহি আছিল। ৰাহুলক তেনেদৰে বহি থকা দেখি তাৰ বন্ধু উপকূলে ৰাহুলক প্ৰেমৰ কথা কবলৈ কৈছিল। প্ৰথমে ৰাহুলে না কৰিছিল যদিও বন্ধুসকলৰ আব্দাৰত কৈছিল - জীৱনত প্ৰেম কৰা নাযায়, প্ৰেম হৈ যায়। আজিকালিৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে আচলতে সঁচা অন্তৰেৰে কাকো প্ৰেম নকৰে। প্ৰেম যে কৰিব লাগে বুলি পৰম্পৰা এটা আছে সেইকাৰণেই প্ৰেম কৰে। অৱশ্যে প্ৰেম কৰা সকলক মই দোষী বুলি কোৱা নাই। সমাজত এতিয়াও সঁচা অন্তৰৰ প্ৰকৃত প্ৰেম আছে। কিন্তু বন্ধুসকল এটা কথা - আমাৰ কলেজত এনে এগৰাকী ছোৱালী আছে যাৰ সৈতে মই মোৰ জীৱন কটাব বিচাৰো। ৰাহুলৰ মুখত তাৰ বন্ধুমহলে ছোৱালীৰ কথা শুনাত ছোৱালীগৰাকীৰ বিষয়ে তাক সোধে। ৰাহুলে বন্ধুমহলক কয় যে - ছোৱালীগৰাকীৰ নাম প্ৰতীক্ষা শৰ্ম্মা। তাই আমাৰ কলেজৰে উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰী। অৱশ্যে তাইৰ প্ৰতি মোৰ প্ৰেমভাৱ আছেনে নাই সেয়া

মই নাজানো। কিন্তু তাইক যিমান চালেও মোৰ হেঁপাহ নপলাই। তাইক নেদেখিলে মোৰ বহুত কথা কবলৈ মন যায় অথচ চকুৰ আগত থাকিলে একো কব নোৱাৰো। ৰাহুলৰ কথা শুনাৰ পিছত তাৰ বন্ধু উপকূলে তাক কৈছে সেয়াইটো হৈছে প্ৰেম দোস্ত।

এদিনাখন কলেজত ৰাহুলক তাৰ বন্ধু মৃন্ময়ে প্ৰতীক্ষাৰ লগত চিনাকি কৰি দিয়ে। কাৰন মৃন্ময়ৰ মোমায়োকৰ ছোৱালী অনামিকা আৰু প্ৰতীক্ষা বান্ধৱী আছিল। সেই সূত্ৰে মৃন্ময়ে প্ৰতীক্ষাক ভালদৰে চিনি পায়। ইয়াৰ পিছত ৰাহুলে প্ৰতীক্ষাৰ সতে কলেজত প্ৰায়েই কথা পাতে। সেই দিনকেইটাত ৰাহুলে নিজকে পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ সুখী মানুহ বুলি অনুভৱ কৰে। কাৰণ সি জীৱনসংগিনী হিচাপে বিচৰা প্ৰতীক্ষাৰ লগত নিতৌ কলেজৰ কৃষ্ণচূড়া গছজোপাৰ তলত বহি কথা পাতিবলৈ পায়। এনেদৰে কেইমাহমান যোৱাৰ পিছত এদিনাখন মৃন্ময়ে ৰাহুলক কলে যে - প্ৰতীক্ষাৰ হেনো নীৰৱ নামৰ ল'ৰা এজনৰ লগত বিয়া ঠিক হৈ হৈছে।

ৰাহুলে কথাষাৰ শুনাৰ লগে লগে যেন তাৰ মূৰত আকাশখন ভাগিল। ৰাহুলে হুকহুকাই কান্দিবলৈ ধৰিলে। ৰাহুলৰ বন্ধু মৃন্ময়ে ৰাহুলক কৈছে যে -ছোৱালীবোৰ সব এনেকুৱাই। সিঁহতক ভৱিষ্যৎ নিৰাপত্তা লাগে। সেইকাৰনে আজিৰ এই যান্ত্ৰিকতাময় জীৱনত প্ৰেমৰ কোনো অস্তিত্ব আৰু মূল্য নাই; আৰে তয়েতো এদিন কৈছিলি প্ৰেম যে কৰিব লাগে বুলি পৰম্পৰা এটা আছে সেইকাৰণেই প্ৰেম কৰে। সঁচা অন্তৰৰ পৰা কোনেও কাকো প্ৰেম কৰিব নোৱাৰে। মৃন্ময়ৰ পিছত উপকূলে ৰাহুলক কৈছে যে - দোস্ত, তই কিয় পাহৰি গৈছ ইংৰাজী সেই কথাষাৰ - Time, Weather and Girls wait for none মৃন্ময় আৰু উপকূলৰ কথাষাৰ শুনাৰ পিছত ৰাহুলৰ একমাত্ৰ কলেজীয়া বান্ধৱী ৰিম্পীয়ে কয় যে সব ছোৱালী একে নহয়। প্ৰত্যেক ল'ৰা-ছোৱালীৰে এক নিজা নিজা অনুভূতি থাকে। চোৱা ৰাহুল - মই তোমাৰ দুখ বুজি পাইছো, উপলব্ধিও কৰিছো। হ'লেও তোমাক কঁও - তুমি মন মাৰি থাকি একো লাভ নাই। কাৰণ প্ৰতীক্ষাইতো তোমাক ভালপাঁও বুলি কোনোদিনে কোৱা নাই। আৰু তুমিও তাইক তোমাৰ মনৰ অনুভূতিখিনি প্ৰকাশ নকৰিলা। সেয়েহে তাইৰ ঘৰত বিয়াৰ কথা ওলোৱাত তাই কোনো আপত্তি কৰা নাই। ছোৱালী এগৰাকীৰ কোনোবা ল'ৰা এজনৰ প্ৰতি দুৰ্বলতা থাকিলেও ছোৱালীগৰাকীয়ে ল'ৰাটোক কবলৈ সাহস নকৰে। কিজানি ল'ৰাজনে ছোৱালীগৰাকীৰ কথাষাৰৰ প্ৰতি ভুল বুজে বা গুৰুত্ব নিদিয়ে। কাৰণ মই নিজেও এগৰাকী ছোৱালী আৰু ছোৱালী হিচাপে মই আন এগৰাকী ছোৱালীৰ অনুভূতিখিনি বুজি পাঁও। চোৱা ৰাহুল - জীৱনত সুখী হবলৈ হলে তুমি কাক ভালপোৱা তাক গুৰুত্ব নিদিবা। তোমাক কোনে ভাল পায় সেইটোৰ গুৰুত্ব দিবা। মৃন্ময়, উপকূল আৰু ৰিম্পীৰ বুজনিৰ অন্তত ৰাহুলে সিঁহতক কয় যে - মই মোৰ সুখ বিচাৰি পাওঁ প্ৰতীক্ষাৰ মাজত। কিন্তু প্ৰতীক্ষাই নিজৰ সুখ বিচাৰে নীৰৱৰ মাজত। গতিকে মই তাইৰ সুখৰ কাৰণে মোৰ সুখক ত্যাগ কৰিবই লাগিব। কাৰণ মই প্ৰতীক্ষা সদায় সুখত থকাটো বিচাৰো। তাইৰ মুখত হাঁহি বিৰিঙাব বিচাৰো। তাইৰ মনত দুখ দিয়াটো মই সপোনতো ভাবিব নোৱাৰো। নাই প্ৰেমৰ ক্ষেত্ৰত মই ইমান স্বাৰ্থপৰ হ'ব নোৱাৰো।

সেইদিনা গোটেই ৰাতি ৰাহুলে শুব নোৱাৰিলে। ৰাহুলে পুৱা সোনকালে শুই উঠি হাত-মুখ ধুই কিতাপৰ টেবুলত বহি প্ৰতীক্ষালৈ বুলি এখন চিঠি লিখিলে। চিঠিলেখা শেষ কৰাৰ পিছত ৰাহুলে তিনিকাপ চাহ কৰি একাপ নিজে খোৱাৰ লগতে তাৰ ৰুমমেট মৃন্ময় আৰু উপকূলকো চাহ দিলে। চাহ কাপ খোৱাৰ পিছত ৰাহুলে মৃন্ময়ৰ হাতত প্ৰতীক্ষাৰ নামত চিঠি এখন দিলে আৰু কলে এই চিঠিখন তই যেনেতেনে আজি প্ৰতীক্ষাৰ হাতত দিবি। ৰাহুলৰ হাতৰ পৰা চিঠিখন পোৱাৰ পিছত মৃন্ময়ে ৰাহুলক চিঠিখনৰ বিষয়ে সুধিলে। ৰাহুলে মৃন্ময়ক চিঠিখনৰ বিষয়ে কলে -

মৰমৰ

প্ৰতীক্ষা

মৰম ল'বা। তোমাৰ বিয়াৰ খবৰ পাইছো। শুনি ভাল লাগিব। তুমি, তোমাৰ মা-দেউতা খুব সুখী ছাগে। ময়ো সুখী হৈছো, বহুত সুখী। মোৰ শুভকামনা থাকিল। মোৰ বিষয়ে তোমাক কি কম, জীয়াই আছো, ইয়াকে জানি থোৱা। তোমাক এবাৰ কইনাসাজত চাবৰ মন গৈছিল। কিন্তু সেই সৌভাগ্য মোৰ নাই। পৰিস্থিতিয়ে জীয়াই ৰাখিলে হয়তো তোমাক কৰবাত দেখা পাম। আৰু কেতিয়াবা যদি অজানিতে অকস্মাতে মোলৈ মনত পৰি মোক এবাৰ চাবলৈ বিচাৰা, তেন্তে তুমি সন্মুখৰ দাপোনখনৰ কাষলৈ যাবা, তাতেই মোক দেখা পাবা। শেষত তুমি সুখী হোৱা ব......হু......ত সুখী

তোমাৰ

ৰাহুল দা

চিঠিখনৰ কথাখিনি উল্লেখ কৰাৰ পিছত ৰাহুলে তাৰ বন্ধু মৃন্ময় আৰু উপকূলক কলে যে ঘৰখনলৈ বৰকৈ মনত পৰিছে ঘৰৰ মা-দেউতা, ভাইটি-ভণ্টী, গাঁওৰ মানুহবোৰলৈও মনত পৰিছে। এইবাৰ গাঁৱলৈ গলে হয়তো আৰু পঢ়িবলৈ ঘূৰি নাহিম।

চহৰৰ এই মুখা পিন্ধা মানুহবোৰৰ মাজত থাকিবলৈ মোৰ মন নাই। ৰাহুলৰ কথা শুনি তাৰ বন্ধু মৃন্ময় আৰু উপকূলে তাক কৈছিল যে - তই ইয়াৰপৰা এনেকৈ যাব নোৱাৰ। কেনেকৈ তই তোৰ মা-দেউতা, ভাইটি-ভণ্টি আৰু গাঁওৰ মানুহবোৰৰ আগত মুখ উলিয়াবি। কি বুলি কবি সেই মানুহবোৰক কবি নেকি প্ৰেমত বিফল হৈ গাঁওলৈ ঘূৰি আহিছ বুলি। তই তোৰ মা-দেউতাৰ আশা-সপোনবোৰ পূৰণ কৰিবই লাগিব। তই কিয় পাহৰি গৈছ যে তোৰ মা দেউতাই কিমান দুখ-কষ্ট স্বীকাৰ কৰি তোক টাউনৰ ভাড়াঘৰত থৈ চহৰৰ কলেজত পঢ়ুৱাইছে। তোৰ ভাইটি-ভণ্টীয়ে আশা কৰি আছে যে দাদাই ভালকৈ পঢ়ি-শুনি ডাঙৰ চাকৰি কৰি ঘৰ তথা গাঁওখনলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিব। কিমান আশা তোৰ প্ৰতি ঘৰৰ সকলো মানুহৰে। ৰাহুলে মৃন্ময় আৰু উপকূলৰ বুজনিৰ অন্তত অনুভৱ কৰিছে যে এজনী ছোৱালীৰ বাবে সি মাক-দেউতাকৰ আশা, ভায়েক-ভনীয়েকৰ দায়িত্ববোৰৰ কথা পাহৰি গৈছিল। ৰাহুলে মনতে থিৰাং কৰিলে যে সি ভালকৈ পঢ়ি-শুনি সমাজত প্ৰতিষ্ঠিত হবই লাগিব। নিজৰ বাবে নহলেও অন্তত মাক-দেউতাকৰ আশা আৰু ভায়েক-ভনীয়েকৰ প্ৰতি থকা দায়িত্বৰ বাবে।

ৰাহুলে এনেদৰে বাহিৰলৈ চাই অতীতৰ কলেজীয়া স্মৃতি বিলাকৰ কথা ভাবি আছিল। সেইদিনবোৰৰ কথা আজিও মনত পৰিলে ৰাহুলৰ নিজকে লাজ লাগে। কেনেকৈ সেই দিনবোৰত তাৰ বন্ধু তথা ৰুমমেট মৃন্ময় আৰু উপকূলে অভিভাৱকৰ দৰে তাৰ দায়িত্ব পালন কৰিছিল। তেনেতে ৰাহুলৰ কোৱাৰ্টাৰৰ লগুৱা হৰি কাইয়ে তাক ভাত খাবলৈ মতাতহে সি যেন সম্বিৎ ঘূৰাই পালে।

ৰাতিপুৱাৰ কথা। পুৱা সোনকালে শুই উঠি ৰাহুলে হাত-মুখ ধুই পেপাৰ চাওঁতে হৰি কাইয়ে দিয়া চাহ একাপ খোৱাৰ অভ্যাস আছে। তাৰ পিছত ৰাহুলে গা-ধুই হৰি কাইয়ে দিয়া ব্ৰেকফাষ্ট খাই কলেজলৈ বুলি যায়। কিন্তু সেইদিনা ৰাহুলে আন দিনাতকৈ সোনকালে কলেজলৈ যায়। কাৰণ ৰাহুলে অধ্যাপক কৰা পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিষয়ত আজি এগৰাকী নতুনকৈ অধ্যাপিকা কলেজত যোগদান কৰাৰ কথা। ৰাহুলে কলেজত গৈয়ে নিজৰ পোনপ্ৰথমে যত্ন ক্লাচটো কৰাই আহি নিজ বিভাগত সোমাই হতভম্ব হৈ পৰে। ৰাহুলৰ বিভাগীয় বিষয়ত যোগদান কৰা নতুন অধ্যাপিকা গৰাকী হৈছে তাৰ কলেজীয়া দিনৰ একমাত্ৰ বান্ধৱী ৰিম্পী গগৈ।

এদিনাখনৰ কথা। ৰাহুলে বজাৰলৈ যোৱাৰ পথটিৰ কাষতে তাৰ কলেজীয়া বন্ধু উপকূলক থিয় হৈ থকা দেখিলে। ৰাহুলে উপকূলক দেখাৰ লগে লগে দূৰৈৰপৰাই উপকূল উপকূল চিঞৰিব ধৰিলে। ৰাহুলৰ চিঞৰত উপকূলে ৰাহুলক

দেখাৰ লগে লগে তাৰ ওচৰলৈ গ'ল। তাৰ পিছত দুই বন্ধু এখন কফি কেফত সোমাই কফি খালেগৈ। কফি খোৱাৰ মাজতে উপকূলে ৰাহুলক সুধিলে - তই এতিয়া ক'ত কেনেকৈ ব্যস্ত আছ ? ৰাহুলে কলে যে - বৰ্তমান মই কলেজ এখনতে অধ্যাপক কৰি আছো। আৰু তই উপকূল - মই বৰ্তমান এজন ফৰেষ্ট অফিচাৰ। এসপ্তাহৰ আগতে ইয়ালৈ ট্ৰান্সফাৰ হৈ আহিছো। তাৰ পিছত ৰাহুলে উপকূলক মৃন্ময়ৰ কথা সুধিলে। উপকূলে কলে যে - মৃন্ময় এতিয়া গুৱাহাটীত থাকে আৰু সি বৰ্তমান এজন আৰক্ষী বিষয়া। দুই বন্ধুৰ কথা শেষ হোৱাৰ পিছত ৰাহুলে উপকূলক তাৰ ৰুমলৈ নিব বিচাৰিলে। কিন্তু উপকূলে কলে যে - ঘৰত সোনকালে নগলে ঘৰৰ মানুহজনীয়ে বৰকৈ চিন্তা কৰে। ৰাহুলে কলে - তাৰ মানে উপ তই সংসাৰো কৰিলি। তেন্তে তোক জোৰ নকৰো। পিছত মোৰ ঘৰত গলে নৰৌক লৈহে আহিবি।

এদিনাখন কলেজ আধা বেলাতে ছুটি হোৱাত ৰাহুল আৰু তাৰ একালৰ বান্ধৱী তথা বৰ্তমান কলিগ ৰিম্পীৰ সতে বজাৰলৈ গৈছিল। বজাৰ-সমাৰ কৰাৰ পিছত ৰাহুল আৰু ৰিম্পীয়ে চাহ খাবলৈ হোটেলত সোমালে। হোটেলত সিহঁত উপকূল আৰু উপকূলৰ পত্নী মধুস্মিতাক দেখা পায়। সকলোৱে একেলগে বহি চাহ খালে। উপকূলে তাৰ কলেজীয়া বন্ধু ৰাহুল আৰু ৰিম্পীৰ সতে পত্নীগৰাকীক চিনাকি কৰি দিয়ে। তাৰ পিছত সকলোৱে নিজ নিজ ঘৰলৈ ৰাওনা হ'ল। কেইদিনমানৰ পাছত ৰাহুলে এদিনাখন উপকূলক বজাৰত শাক-পাচলি লোৱা দেখি তাৰ ওচৰলৈ গ'ল। দুয়োৱে বজাৰ-সমাৰ কৰাৰ পিছত উপকূলে ৰাহুলক তাৰ ঘৰলৈ লৈ গ'ল। উপকূলৰ ঘৰত গৈ ৰাহুলে ৰাতিৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলে। ৰাহুল, উপকূল আৰু উপকূলৰ পত্নীয়ে আহাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত উপকূলে ৰাহুলক বিয়া কৰোৱাৰ কথা কলে। ৰাহুলে অৱশ্যে মুখেৰে একো মাত নিদিলে। উপকূলে পুনৰ কলে ৰাহুল বয়সতো কাৰো বৈ নাথাকে। অতীতত যি ঘটিল সেয়া তই বেয়া সপোন বুলি পাহৰি যা। জীৱন সাগৰত অকলশৰে নাও বাব নোৱাৰিবি দোস্ত। গতিকে সময় থাকোতেই কিবা এটা সিদ্ধান্ত ল'। কাৰণ আজিৰ সমাজত তই এজন প্ৰতিষ্ঠিত ব্যক্তি। আৰু এটা কথা দোস্ত - তই লক্ষ্য কৰিছনে নাই মই নাজানো। কিন্তু তোৰ প্ৰতি তোৰ বৰ্তমানৰ কলিগ ৰিম্পীৰ দুচকুত মই ভালপোৱা দেখা পাইছো। নহলে তাই তোৰ লগত এনেদৰে বজাৰ সমাৰ কৰি ঘূৰি নুফুৰে। উপকূলৰ কথাবাৰ শুনাৰ পিছত ৰাহুলে সিহঁতক কলে - কথাবাৰ ময়ো লক্ষ্য কৰিছো। কিন্তু কেনেকৈ তাইক কম তাইৰ প্ৰতি থকা বৰ্তমান মোৰ অনুভৱৰ কথা। অতীতত প্ৰেম বিচাৰি অপমানিত হৈ বৰ্তমান তাইৰ ওচৰলৈ আহিব বিচাৰিছো। আৰু এটা কথা - জীৱনত মই যিয়েই আশা কৰো ভাঙি যায়, যাকেই ভালপাওঁ মোৰ পৰা হেৰাই যায়। গতিকে ৰিম্পীক মই কেতিয়াও হেৰুৱাব নিবিচাৰো। তাই সদায় মোৰ বান্ধৱী হিচাপেই থাকক।

কিন্তু সময়ৰ কি চমৎকাৰিতা। উপকূলে নিজৰ প্ৰথম Marriage Anniversary ৰ দিনা ৰাহুল আৰু ৰিম্পীক ঘৰলৈ নিমন্ত্ৰণ জনায়। ৰাহুল আৰু ৰিম্পীয়ে কলেজৰ পৰা বাহিৰে বাহিৰে বজাৰত উপহাৰ লৈ উপকূলৰ ঘৰ পালেগৈ। উপকূলেও ৰাহুল আৰু ৰিম্পীৰ বাবেহে যেন বাট চাই আছিল। ৰাহুল আৰু ৰিম্পীয়ে উপকূলৰ ঘৰত গৈ পোৱাৰ লগে উপকূল আৰু উপকূলৰ পত্নী মধুস্মিতায়ে সিহঁতক ভিতৰত বহাই চাহ খাবলৈ দিলে। চাহৰ পৰ্ব শেষ হোৱাৰ পিছত উপকূলৰ পত্নী মধুস্মিতায়ে ৰিম্পীক ভিতৰৰ ৰুমলৈ লৈ যায়। ভিতৰত নি মধুস্মিতায়ে ৰিম্পীক ৰাহুলৰ বিষয়ে সোধে। ৰিম্পীয়েও মধুস্মিতাৰ আগত ৰাহুলৰ প্ৰতি কলেজীয়া দিনৰেপৰা থকা দুৰ্বলতাখিনি প্ৰকাশ কৰি দিয়ে। তেনেতে ৰুমটোৰ ভিতৰলৈ উপকূল আৰু ৰাহুল সোমাই আহে। মধুস্মিতায়ে নিজ স্বামী উপকূলৰ কাণে কাণে ৰিম্পীয়ে কোৱা কথাখিনি কৈ দিয়ে। তাৰ পিছত উপকূলে ৰাহুলক কয় যে সেই তাহানি দিনৰেপৰা তোক ৰিম্পীয়ে ভাল পায়। গতিকে দোস্ত তই আজিয়েই ৰিম্পীক তোৰ মনৰ কথাখিনি কৈ দে, আৰু ৰাহুলেও নিজৰ মনৰ অনুভূতিখিনি ৰিম্পীৰ আগত খোলাখুলিকৈ প্ৰকাশ কৰি

দিয়ে। যিয়েই হওক উপকূল আৰু উপকূলৰ পত্নী মধুস্মিতাৰ সহায়ত ৰাহুল আৰু ৰিম্পীৰ জীৱনৰ অকলশৰে নাও বোৱাৰ অন্ত পৰিল।

উপসংহাৰ ঃ অন্তৰৰ পৰা নিগৰি অহা কিছুমান কেঁচা শব্দৰে গঠিত এই কাল্পনিক কাহিনীটিক ৰচাত কিমান ধৰণে সফল হৈছো সেয়া আপোনালোকৰ ওপৰত এৰিলো। অৱশেষত মোৰ এই কাল্পনিক কাহিনীটিক এনেদৰে প্ৰকাশ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত আমাৰ কানৈয়ানৰ সম্পাদক তথা মোৰ বন্ধু কাশ্যপ মহন্তক ইয়াৰ যোগেদিয়েই ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰাৰ লগতে সমূহ কানৈয়ানৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিলো।

কৌতুক

১) গ্ৰাহক ঃ তোমাৰ হোটেলত বিভিন্ন ধৰণৰ আহাৰ আছেনে ?

মেনেজাৰ ঃ আমাৰ হোটেলত তিনি ধৰণৰ আহাৰ পাব।

গ্ৰাহক ঃ সেইবোৰ কি কি ?

মেনেজাৰ ঃ Breakfast, Lunch আৰু Dinner.

২) জেইলাৰ ঃ তোমাৰ বন্ধু-বান্ধৱ, আত্মীয়-স্বজন কোনেও তোমালৈ চিঠি নিদিয় কিয় ?

কয়দী ঃ চিঠি দিয়াৰ প্ৰয়োজন নাই, চাৰ।

জেইলাৰ ঃ কিয় ?

কয়দী ঃ সিহঁত সকলো এই জেইলতে আছে চাৰ।

সংগ্ৰহ ঃ অমৰজিৎ চন্দ্ৰ ৰাউট

গল্পৰ শিতান

কোন আপোন কোন পৰ

শ্ৰী বিপ্লৱৰিমন ভূঞা
উঃমাঃ প্ৰথম বৰ্ষ, কলা-শাখা

এই মায়ামোহা পৃথিৱীত আমি মানুহবোৰ মাথোঁ দুদিনৰ বাবেহে আঁহো। তাতে ইমান হিংসা, কষ্ট, অত্যাচাৰ। টকাৰ লোভত কিছুলোকে নিজৰ মানুহক বহু সহজতে পাহৰি যায়। কিন্তু সকলো মানুহ তেনেকুৱা নহয়।

বহুতো ঘাট-প্ৰতিঘাট, অত্যাচাৰ, হিংসা আদিৰ মাজতে ডাঙৰ-দীঘল হৈছিল সেই কণমানি ৰিকি বোলা ল'ৰাটো। অতি সৰু বয়সতে সি নিজৰ মাক-দেউতাক, দাদা, পৰিয়ালৰ সকলোবোৰ লোকক হেৰুৱাই পেলাইছিল। নিজৰ আপোন মানুহ বুলিবলৈ ৰিকিৰ কোনো নাছিল। দেউতাকৰ বংশৰ সকলো থাকিও কোনো নথকাৰ দৰে হ'ল। টকা-সম্পত্তিৰ লোভত ৰিকিক খুৰা-খুৰীয়েক আদিও এই সংসাৰৰ পৰা বিদায় দিব বিচাৰিছিল। ৰিকিৰ দেউতাক আছিল এজন চৰকাৰী কৰ্মচাৰী। খুৰাকহঁতে ৰিকিক দেউতাকৰ সম্পত্তিৰ পৰা বঞ্চিত কৰিলে। ৰিকিৰ ওপৰত বহুতো অত্যাচাৰ কৰিলে। সেই ৯ বছৰীয়া ল'ৰাটিৰ ওপৰত কামৰ বোজা জাপি দিলে। স্কুললৈ যাবলৈ নিদিলে তাৰ ঠাইত সিহঁতে ৰিকিক কাম কৰিবলৈ দিলে।

হঠাৎ এদিন শদিয়াৰ পৰা ডাঙৰ মোমায়েক আহি ওলাল। কণমানি ৰিকিক দেখি মোমাইয়েকৰ আৰু বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল। পিছদিনাই ৰিকিক মোমায়েকে নিজৰ ঘৰলৈ লৈ গ'ল। কিন্তু তাতো ৰিকিৰ ওপৰত অত্যাচাৰ নকমিল। মোমায়েক আৰু মামীয়েকৰ ছোৱালীজনীয়ে ৰিকিক বহুতো গালি শপনি, অত্যাচাৰ কৰিলে। খেলা-ধূলা বয়সত ৰিকিক কৰিবলৈ দিলে ঘৰ এখনৰ সমস্ত কাম। ৰিকিক ওচৰৰে স্কুলখন মোমাইয়েকে নাম ভৰ্ত্তি কৰি দিলে। সি এতিয়া চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ। মোমাইয়েকৰ ছোৱালীজনী দশমমান শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী। ৰিকিৰ সৰু মোমাইয়েকজন আছিল এজন ৰেলৰ কৰ্ম্মচাৰী। মাজে সময়ে ৰিকিক স্কুলৰ কিতাপ পত্ৰ বহী কাপোৰ আদি দিছিল। কিন্তু সেই বস্তুবোৰ দিয়াৰ ওপৰতো সৰু মামীয়েকৰ চকু পৰিল।

সৰু মোমাইয়েকৰ ল'ৰাটোৰ লগত ৰিকিক থাকিবলৈ নিদিয়ে। দুয়ো বন্ধুৰ দৰে হৈ পৰিল। ৰিকিৰ সৰু মোমায়েকৰ ল'ৰাটো ষষ্ঠ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ। সময় বাগৰি গল কিন্তু ৰিকিৰ ওপৰত অত্যাচাৰ নকমিল। ৰিকি বৰ্তমান শদিয়াৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ দশম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ। সি এতিয়া সকলো বুজিব পৰা হ'ল। মনত বহুত কল্পনা সপোন। সি পৰীক্ষাত ভালকৈ উত্তীৰ্ণ হয়। কিন্তু ৰিকিয়ে পঢ়িবলৈ সময় বহু কম পায়। কাৰণ তাক দুয়ো মামীয়েকে কামৰ বোজা দিছে। কিন্তু ৰিকিয়ে সকলো মনপুতি কৰে। কামৰ মাজতো সি নিজৰ পঢ়াৰ কাম মনপুতি কৰে।

ইমান দিন পাৰহে গ'ল কিন্তু ৰিকিৰ খুৰাক-খুৰিয়েক

ন'গল। অৱশেষত ৰিকি হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত বহিল। ৰিকিৰ সপোন সি পৰীক্ষাত ভালকৈ পাছ কৰি এজন ওকীল হোৱা। কিন্তু সেই কথাশুনি মামীয়েকহঁতে তাক ঠাট্টা কৰে। এদিন ৰিজাল্ট ওলোৱাত ৰিকি ইমান ভালকৈপাছ কৰিলে যে তাক পঢ়াৰ সকলো খৰচ চৰকাৰে দিলে। তাৰ ফলাফল শুনি ডাঙৰ মোমায়েকে বৰভাল পালে। কাৰণ মোমাইয়েকৰ ছোৱালীজনীতো বিয়া হৈ গুচি গ'ল তাৰ বাহিৰে ঘৰখনত আৰু সন্তান কোনো নাই।

ৰিকি এজন শান্ত স্বভাৱৰ ল'ৰা। সি সকলোৰে কথা শুনে আৰু কেতিয়াও মিছা নামাতে। এদিন হঠাৎ অঘটন এটা ঘটিল তাৰ সৰু মোমাইকেৰ জেপৰ পৰা পাঁচশ টকা হেৰাল। মামীয়েকে পইচা চোৰ কৰি সমস্ত বদনাম ৰিকিৰ ওপৰত জাপি দিলে। মোমায়েক-মামীয়েকে তাক বহুত মাৰিলে আনৰ আগত লাজ দিলে। ৰিকিৰবৰ বেয়া লাগিল। তাৰ কেতিয়াবা এনে লাগে যে মই কিয় আনৰ ঘৰলৈ আহিলো। ইমান অশান্তি অত্যাচাৰ। তাতকৈ ভাল খুৰা-খৰীহঁতৰ লগত থকাটোৱে ভাল আছিল নেকি ? ৰিকিয়ে যিহেতু মা-দেউতাৰ মৰম খুব কম সময়হে পালে সেইকাৰণে সি নিজৰ মামা-মামীহঁতক নিজৰ মা-দেউতাৰ দৰে ভাবে। কিন্তু তাক মামীয়েকহঁতে কেতিয়াও নিজৰ ল'ৰাৰ দৰে ভবা নাছিল। বৰঞ্চ তাক সিহঁতৰ বোজা বুলিহে ভাবিছিল। সৰু মোমায়েকে ৰিকিক পেটে-পেটে বেয়া পাইছিল কাৰণ সি যে ককায়েকৰ সম্পত্তি সকলো বোৰে পাব।

কিন্তু ৰিকিৰ মনত তেনেকুৰা একোভাৱ নাছিল। ৰিকিয়ে এইবাৰ উচ্চতমৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ পাছ কৰি ওকালতি পঢ়িবলৈ ছিট পালে। ডাঙৰ মোমায়েকে পঢ়াৰ সকলো খৰচ পাতি দিলে। তাক ডাঙৰ মানুহ কৰিবলৈ বিচাৰিছে। অৱশ্যে ইয়াত মামীয়েকে বাধা দিছিল যদিও মোমায়েকে এইবাৰ কাৰো কথা নামানিলে। বহু ঘাট-প্ৰতিঘাট আৰু কষ্টৰ মাজত পঢ়া-শুনা কৰি অৱশেষত এদিন ৰিকি নামৰ ল'ৰাটো ওকীল হ'লগৈ। তাৰ মনৰ আশা পূৰণ হ'ল। মামীয়েকহঁতে এইবাৰ ৰিকিক আকোঁৱালি ললে। তাক নিজৰ সন্তানৰ দৰে ভাবিলে আৰু ৰিকিয়েও নিজৰ মা-দেউতাকৰ দৰে মৰম পালে। বৰ্তমান ৰিকি এজন নাম জ্বলা ওকীল। ৰিকি দত্ত। অৱশেষত ৰিকিয়ে মোমায়েকহঁতৰ লগত নিজৰ জীৱন নিৰ্ব্বাহ কৰি আছে। সকলোৰে মিলিজুলি ৰিকিৰ এইবাৰ বিবাহ ঠিক কৰিছে। ৰিকিয়ে এতিয়া বিয়া পাতি নিজৰ পৰিয়াল মোমায়েকহঁতৰ লগত কটাই আছে।

আজি কোন আপোন কোন পৰ ? আমি মানুহ জাতিটো এই সেউজী ধৰণীলৈ মাত্ৰ দুদিনৰ বাবে আহে। তাতে ইমান হিংসা, অত্যাচাৰ। আজি ৰিকিক দেউতাকৰ বংশৰ লোকে এৰি পৰ কৰিলে। কিন্তু মোমায়েক-মামীয়েকে পৰ হৈ আপোন কৰি ল'লে। কেৱল তেজৰ সম্পৰ্ক থাকিলেও নিজৰ আপোন হ'ব নোৱাৰে। আপোন হ'বলৈ মৰম, চেনেহ, সহায় আৰু বিশ্বাসৰ প্ৰয়োজন। সংসাৰত দুদিনৰ পিছত আমি পুনৰ যামগৈ। সেইকাৰণে হিংসা ভাব থাকিব নালাগে। সকলোৰে মিলিজুলি থাকিব লাগে। টকা-পইচা, সম্পত্তি এইবোৰ মাথো দুদিনীয়া বস্তুহে। চিৰদিনৰ বাবে নহয়। সেয়েহে আহক আমি সকলোৱে মিলা-প্ৰীতিৰে থাকো।

মহৎ লোকৰ বানী

য'ত প্ৰেম আছে তাত জীৱনো আছে; ঘৃণাই মানুহক ধ্বংসৰ বাটলৈহে নিয়ে।

প্ৰেমে প্ৰতিদানী দাবী নকৰে; ই সদায় দানহে কৰে -

মহাত্মা গান্ধী

গল্পৰ শিতান

শিক্ষা

শ্ৰী সুদৰ্শন বড়া
উঃমাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা শাখা

ঃ চাৰ ভালনে আপোনাৰ ?
ঃ অ' ভাল ভাল।
ঃ চাৰ আহিলে ?
ঃ আহিলো বোপাইহঁত ; যা পৰীক্ষা ভালকৈ দিবি।

এইবুলি ল'ৰা দুটাই চাইকেলৰ পৰা নামি ৰমেন কলিতাক মাত লগাই গ'ল।

ৰমেন কলিতা নামৰূপ উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ ইংৰাজী বিষয়ৰ শিক্ষক। পিন্ধনত বগা ধূতি-পাঞ্জাৰী, কুৰ্তা আৰু গাত এখন চাদৰ। দেখাত বেছ ওখ-পাখ, শকত-আৰট। আহোম ৰজাৰ পোছাকজোৰ পিন্ধাই দিলে তাহানিৰ গদাধৰ সিংহ যেনেই লাগিব। ভৰিত চামৰাৰ চেণ্ডেল। গুৰু-গম্ভীৰ কিন্তু সহজ-সৰল হাঁহিমুখীয়া। মুখত বয়সৰ চাপ স্পষ্ট ; তেলসনা চুলিখিনি পিছফাললৈ ফণিওৱা। চাকৰিৰ পৰা অৱসৰ ল'বলৈ চাৰি মাহ মানহে বাকী। ঘৰত তেওঁৰ পৰিবাৰ নিৰ্মালি আৰু জীয়েক থাকে। ছোৱালীজনীয়ে প্ৰাইভেট স্কুল এখনতে কৰি আছে। ল'ৰাটোৱে গুৱাহাটীত থাকি কম্পিউটাৰৰ চাকৰি এটা কৰি আছে। দুমাহমানৰ পিছত নামৰূপলৈ একেবাৰে অহাৰ কথা।

ৰাতিপুৱাই গা-পা ধুই তেওঁ নিত্যকৰ্ম কৰি গৰম ভাত কেইটামান খাই শুদ্ধ বগা কাপোৰ এসাজ পিন্ধি যেতিয়া স্কুলৰ চৌহদত ভৰি দিয়ে, তেওঁ নিজকে গৰ্ববোধ কৰে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰ, সিহঁতৰ মাতবোলবোৰে তেওঁক আনন্দপ্ৰদান কৰে। স্কুল পাছ কৰি যোৱা পুৰণি ছাত্ৰবোৰে যেতিয়া তেওঁক "চাৰ ভালে আছেনে" বুলি কয়, তেওঁৰ পুনৰ এইষাৰ কথা অনুভৱ হয় যে ল'ৰা-ছোৱালীয়ে যিমানেই ডাঙৰ উকীল, ডাক্তৰ, ইঞ্জিনিয়াৰ নহওঁক কিয়, স্কুলৰ শিক্ষকক কেতিয়াও পাহৰি নেযায়। এই কথাষাৰেই যেন তেওঁৰ ৫০ বছৰ শিক্ষকতা কৰা জীৱনটো ধন্য কৰি দিয়ে।

এনেতে পৰীক্ষাত বহিবলৈ বেল পৰিল। সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিজৰ-নিজৰ আসনত বহি প্ৰশ্নকাকতৰ বাবে অপেক্ষা কৰি ৰ'ল। সময়ত প্ৰশ্নকাকতবোৰ বিতৰণ কৰা হ'ল। সকলো ব্যস্ত হৈ পৰিল।

এনেকৈয়ে ৪৫ মিনিটমান পাৰ হ'ল। এনেতে তেওঁৰ চকুত পৰিল সিদ্ধাৰ্থ নামৰ ল'ৰা এটাই হাতত সৰু সৰু আখৰে লিখা কাগজ এটুকুৰা লৈ উত্তৰ বহীত লিখাত ব্যস্ত। ল'ৰাটোৰ কাণত ফুলি এপাট, হাতত খাৰু, ৰছী এসোপা মান মেৰাই থোৱা আছে। ডিঙিত শিকলিৰ দৰে চেইন, চোলাটোৰ প্ৰথম দুটা বুটাম খোলা। ইচ্ছা কৰিয়েই খুলি থৈছেনে মাৰিবলৈ সময় নেপালে ক'ব নোৱাৰো। কোনোদিনেই তাক ক্লাছৰোমত দেখা নাযায় বুলি ক'লেও বেয়া নহয়। মুখত হওঁকেই বা নহওঁকেই গৰুৰ নিচিনাকৈ কিবা এটা পাগুলি থাকে।

ৰমেন কলিতা তাৰফালে আগুৱাই গ'ল আৰু মুখেৰে একো নামাতি মাত্ৰ থিয় হ'বলৈ ইঙ্গিত দিলে। সি কিবা এটা কম বুলি ভাবিও বৈ গ'ল। তাৰ মুখৰ আগতে ৰমেন কলিতাই তাৰ বহীত ৰঙা চিয়াঁহীৰে কিবা এটা লিখি তাক 'out' বুলি দুৱাৰখনৰফালে আঙুলিয়াই দিলে। সি কেৰাহিকৈ তেওঁৰ চকুলৈ চাই ওলাই গ'ল। দুটামান ল'ৰাই তাৰফালে দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰিলে।

তিনি ঘণ্টাৰ মূৰত পৰীক্ষা শেষ হোৱাৰ পিছত উত্তৰ বহীবোৰ ৰছী এডালেৰে বান্ধি ৰমেন কলিতা অফিছৰ ফালে খোজ ল'লে। এনেতে -

ঃ অই বুঢ়া, তোক চাই ল'ম ৰ।

এইবুলি ক'ৰপৰা মাত এষাৰ আহিল তেওঁ তলকিবই নোৱাৰিলে। ইতিমধ্যে সিদ্ধাৰ্থক সেই ঠাইৰপৰা আঁতৰি যোৱা দেখিলে।

তেওঁ মনতে বৰ আঘাত পালে। আজিকালি ছাত্ৰই শিক্ষকক শ্ৰদ্ধা কৰিবলৈও নজনা হ'ল নেকি ?

অফিচত চকীখনত মূৰটো পিছফালে হিলাই দি কথাটো চিন্তা কৰিবলৈ ধৰিলে।

অলপ পিছত চকীদাৰে টেবুলত চাহ দি থৈ যাবলৈ লওঁতে কলিতাই মাত লগালে।

ঃ জিতু, এই সিদ্ধাৰ্থ বোলা ল'ৰাটোক মই মাতিছো বুলি কচোন।

ঃ সিদ্ধাৰ্থ মানে . . . . সেই কাণফুলি পিন্ধা . . . .

ঃ অ' তাৰ কথাকে কৈছো, মাতি আনচোন।

কথাষাৰ সিদ্ধাৰ্থৰ কাণত পৰাৰ লগে লগে ক্ষন্তেকৰ বাবে হ'লেও তাৰ বুকুখন কঁপি উঠিল। তথাপি ভয়-ভীত লুকুৱাই লগৰটোক ক'লে

ঃ কি কৰিব সেই বুঢ়াটোৱে ? খুব বেছি গালি-শপনি পাৰিব। গৰু, গাধ নপঢ় ; জীৱনত একো উন্নতি কৰিব নোৱাৰ। অমুক-তমুক এইবোৰ গাব . . . . । মোৰ কাৰণে এইবোৰ ডাইলগ্ কমন হৈ গ'ল বুইছ। এখন কানেদি সোমাই সিখনেদি ওলাই যায়। বেচেৰা বুঢ়াটোৱে মিছাকৈ মোৰ লগত সময় নষ্ট কৰিবলৈ ওলাইছে। হ'ব, তই অলপ ৰ, মই বুঢ়াটোৰ ওচৰৰ পৰা আহোঁগৈ।

সি অফিচৰ দুৱাৰ মুখত মুখেৰে একো নামাতি বৈ থাকিলগৈ। ৰমেন কলিতাই তাক ভিতৰলৈ মাতিলে। সেই কোঠাটোত কেৱল কলিতা চাৰহে বহি আছিল। তেওঁ শান্তভাৱে কবলৈ আৰম্ভ কৰিলে -

ঃ তইঁতে এটা কথা জান যে আজিলৈকে মই কোনো ল'ৰা ছোৱালীৰ গাত হাত তুলি পোৱা নাই। কেতিয়াবা মৰমতে মৰাটো বেলেগ কথা। কিন্তু তই যিপাত শেল মোলৈ মাৰিলে, সেইপাটে মোক বাৰুকৈ বিন্ধিলে। আজিলৈকে কোনো ল'ৰাই মোক ইমান বেয়া ব্যৱহাৰ কৰা নাই। শুন, কিছুমান ল'ৰা আছে যিবোৰে স্কুলত একো শিকিবলৈ নাহে, বৰং স্কুলৰ পৰিৱেশ নষ্ট কৰিবলৈহে আহে। "চেকনীৰ আগতহে শিক্ষা" এইষাৰ সৰু ল'ৰাৰ ক্ষেত্ৰতহে প্ৰযোজ্য। তইঁত এতিয়া কথা বুজি পোৱা হ'লি। গতিকে মই কোৱা কথাবোৰো তই সহজে বুজি পাবি। তইঁতে নিজকে আধুনিক যুগৰ ল'ৰা বুলি নিজক পাহৰি পেলাইছ। যুগৰহে পৰিৱৰ্তন হৈছে। মানুহৰ মৰম সদায় একে হৈ আছে। ঠিক সেইদৰে আগৰ যুগত যেনেকৈ বিনা গুৰু শিক্ষা লাভ কৰিব নোৱাৰিছিল আজিৰ যুগতো শিক্ষাৰ অবিহনে কোনো শিক্ষা সম্পূৰ্ণ হ'ব নোৱাৰে। যি ছাত্ৰৰ শিক্ষকৰ প্ৰতি ভক্তি নেথাকে, সেই ছাত্ৰই শিক্ষালাভো কৰিব নোৱাৰে। সৰু, ডাঙৰ সকলো মানুহৰেই সন্মান আছে। সেয়ে আজি তোক পৰীক্ষাৰ পৰা বহিস্কাৰ কৰাত তোৰ আত্মসন্মানত মই আঘাত কৰিছোঁ বুলি ভাবিছা। কিন্তু কথাটো অলপ বেলেগ ধৰণৰ। সন্মান পায় মানুহে ভাল কামৰ পৰাহে। বেয়া কাম কৰি মানুহে যিমানেই ওপৰলৈ নুঠক লাগে তাক মানুহে সন্মান নকৰে। কোনো শিক্ষকে ছাত্ৰৰ অহিত চিন্তা নকৰে। সেয়ে কৈছো ; মা-দেউতাৰৰ কষ্টোপাৰ্জন অথলে নিনিবি ; তেওঁলোকৰ আশাত চেঁচাপানী নাঢালিবি। নিজৰ ভৱিষ্যত নষ্ট নকৰিবি। ভৱিষ্যত গঢ়াৰ দিন এইকেইটাই। নিজকে পৰীক্ষা কৰি চা আৰু আগুৱাই যা। শিক্ষকবোৰ সদায় তইঁতৰ লগতে আছো। এদিন দেখিবি এইবোৰ কথা এক অনাও মিছা নহয়। এইয়া মোৰ ৫০ বছৰীয়া শিক্ষকতাৰ অভিজ্ঞতাহে। সময় থাকোতেই শুদ্ধ পথলৈ উভতি আহ আৰু নিজকে সিদ্ধাৰ্থ বুলি চিনাকি দে।

ৰমেন কলিতাৰ এই মৰ্মস্পৰ্শী কথাখিনিয়ে সিদ্ধাৰ্থৰ বুকু ভেদ কৰি গ'ল। প্ৰতিটো শব্দই তাৰ কাণত বাজিবলৈ ধৰিলে। আজি তাৰ এখন কাণেদি কথাবোৰ ওলাই যাবলৈ ততকে নাপালে। মাত্ৰ তাৰ থোকাথুকি মাত শুনা গ'ল - "মোক ক্ষমা কৰিব ছাৰ"।

গল্পৰ শিতান

টেলিফোনিক বাৰ্তালাপ

সন্ধ্যা চেতিয়া
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ, অসমীয়া বিভাগ

ঃ কেনে আছা ?

ঃ ভালেই। তুমি কেনে আছা ?

ঃ ভাল নহয় মোৰ, তুমি যে বহু দূৰত মোৰ পৰা . . . . .

ঃ কাঞ্চন !

ঃ তোমাক ক'ম ক'ম বুলি ভাবি থাকোতেই গ'ল তোমাক ভালপোৱাৰ কথা, সাতবছৰ হ'ল নহয়? চোৱাচোন, শৈশৱৰ পৰাই বুকুত কঢ়িয়াই লৈ ফুৰিছো তোমাক, তুমিহে নাজানিলা এই কথা . . . . .

ঃ মোৰ জানুৱাৰীত আঙুঠি পিন্ধোৱা . . . . . .

ঃ আৰু নক'বা সন্ধ্যা, মোৰ যে আজি সপোন সপোন লাগিছে তোমাৰ লগত কথা পাতি, ইমানদিন, নহয় বছৰ, তোমাক চকুৰে চোৱাৰ বাহিৰে মাতিবলৈ সাহেই কৰিব নোৱাৰিলোঁ, তুমিও মোক নামাতিলা কোনোদিন . . . . . .

ঃ মই নামাতো বুলি কিয় কৈছা ? তুমি মোৰ কাষেৰে পাৰহৈ গ'লে কেৱল মইয়ে নহয়, মোৰ কাষত থকা সকলো সেঁউজীয়া বন-পাত, চৰাই, আকাশ, বতাহ সকলোৱে মাতে তোমাক, তুমিহে অনুভৱ নকৰা আৰু লগৰবোৰৰ আগত কোৱা মই তোমাক নামাতো বুলি ? লগৰীয়াবোৰৰ লগত তুমি হাঁহিলে মই চাই থাকো দূৰৰ পৰা, তুমিহে গম নোপোৱা . . . . . .

ঃ তুমি জানো গম পাইছিলা ? তোমাক ভালপাওঁ কাৰণেই বৰষুণত তিতিছিলো প্ৰথমবাৰ ! তোমাক ভালপাওঁ কাৰণেই বৈ আছিলো শেৱালি জোপাৰ তলত, তুমি শেৱালি ফুল ভালপোৱা বুলি শুনিছিলো, সেইকাৰনে . . . .

ঃ তুমি মোলৈ চোৱা নাছিলা, মই তোমাৰ চকুৰে চকুৰে পৰিলে তুমি দুচকু ঘূৰাই নিছিলা . . .

ঃ তোমাক মই ভয় কৰিছিলো, তুমি যে ইমান ছিৰিয়াছ ছাত্ৰী আছিলা হাইস্কুলত।

ঃ তোমাক ভালপাওঁ বাবেই আকাশক ভালপাবলৈ ধৰিছিলো। তোমাক আকাশৰ লগত তুলনা কৰিছিলো, কাৰন তুমি আকাশৰ দৰেই, যাক মই ধুকি নাপাওঁ . . . . এতিয়া এইবোৰ কথা কিয় ? কিয় ? স্মৃতিৰ সৈতে তোমাক সী থ'ব খোজোতেই তুমি আকৌ কিয় আমনি কৰিছিহি ?

ঃ ভালপোৱা তুমি মোক ?

ঃ ভালপাওঁ, কিন্তু এই ভালপোৱাক নাম দিবলৈ নিবিচাৰিবা। তুমি মোক বহুত কন্দুৱালা। তোমাৰ গুৰুত্বহীনতাই মোক সদায় কন্দুৱাইছিল, মই হেৰুৱাইছিলো মোৰ সপোনবোৰ, আশাবোৰ, জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণাবোৰ। আৰু তেতিয়াই মোক এবুকু মৰমেৰে সাৰটি ধৰিছিল তেওঁ। মোৰ বাবে নহয়, মোক ভালপোৱা জনৰ কাৰনে মই জীয়াই থাকিব খোজিছোঁ। শৈশৱত তুমি মোৰ বাবে সপোন আছিলা, আৰু এতিয়াও এটা সুন্দৰ সপোন হৈয়ে থাকিবা।

ঃ সন্ধ্যা, মইযে এতিয়া তোমাৰ অবিহনে হেৰুৱাম প্ৰেৰণা, জীয়াই থকাৰ !

ঃ মই তোমাৰ ভালপোৱা এতিয়া স্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰো। তুমি মোক ভালপোৱাৰ পাছতো, মই তোমাক ভালপোৱাৰ পাছতো তুমি মোৰ হ'ব নোৱাৰিলা বাস্তৱত। কাৰন মইযে এতিয়া আনৰ হ'বলৈ ওলাইছোঁ, তুমি মোক আৰু কষ্ট নিদিবা। কিয় কোৱা নাছিলা তুমি মোক ভালপোৱাৰ কথা ? কিয় মই আনৰ হ'বলৈ হোৱাৰ পৰত সুধিছা মই তোমাক ভালপাওঁনে ? তুমি নিষ্ঠুৰ !

ঃ সন্ধ্যা ! তুমি মোৰ সপোন হ'বলৈকে আছিলা যদি কিয় এই ভালপোৱা ? কিয় এই ভালপোৱা ? কি হ'ল এইবোৰ !

ঃ তুমি মোক ভালপোৱা, জানি মই বৰ সুখি হ'লো। কিন্তু এই ভালপোৱাক নাম দিবলৈ নিবিচাৰিবা, আমাৰ ভালপোৱা শেৱালি ফুলৰ দৰে সুন্দৰ হওক !

গল্পৰ শিতান

চৰিত্ৰ

শ্ৰী সৌৰভ গগৈ
দ্বাদশ শ্ৰেণী, কলা শাখা

মৃণাল আৰু অভিলাস একেখন গাঁৱৰে যুৱক। সিহঁত বুজি পোৱা হোৱাৰে পৰা ইজন-সিজনৰ বন্ধু। এজনৰ বিপদ হ'লে আনজনে সহায় কৰিবলৈ কেতিয়াও কুণ্ঠাবোধ নকৰে। গাঁৱৰ সকলোৱে সিহঁত দুটাৰ বন্ধুত্বৰ কথা ভালকৈ জানে। দুয়ো সমাজৰ কামত আগবাঢ়ি আহে বাবে সকলোৱে সিহঁতক খুব মৰম কৰে। মৃণালৰ ঘৰৰ আৰ্থিক অৱস্থা অভিলাস হঁতৰ ঘৰখনতকৈ যথেষ্ট স্বচ্ছল। মৃণালৰ দেউতাকে গাঁৱৰে এল. পি. স্কুলখনতে শিক্ষকতা কৰিছিল। যোৱাবছৰ অৱসৰ পাইছে। মৃণাল মাক-দেউতাকৰ একমাত্ৰ সন্তান হোৱা বাবে তাক মাক-দেউতাকে খুব মৰম কৰে। সি বিচৰা সকলোবোৰ মাক-দেউতাকৰ পৰা পাই আহিছে। আনহাতে অভিলাস অতি দৰিদ্ৰ ঘৰৰ ল'ৰা। দেউতাকে বহু কষ্ট কৰি তাক পঢ়াইছে। সি ঘৰৰ তিনিটা ল'ৰাৰ ভিতৰত জ্যেষ্ঠ। তাৰ প্ৰয়োজনীয় পাঠ্য-পুথিবোৰ দেউতাকে সময়মতে যোগান ধৰিব নোৱাৰে। তথাপি তাৰ কোনো আক্ষেপ নাই। নিজে কিতাপ কিনিব নোৱাৰাঁলৈকে মৃণালৰপৰাই আনি পঢ়েহি।

দুয়ো ফাৰ্ষ্ট ক্লাছ পাই বি. এ পাছ কৰিলে। কিন্তু অভিলাসে দুৰ্বাৰ হেঁপাহ থকা সত্বেও এম. এ. ত নামভৰ্ত্তি কৰিব নোৱাৰিলে। তাক পৰিস্থিতিয়ে বাধ্য কৰালে। মৃণালেও দেউতাকৰ পৰা টকা অলপ লৈ ব্যৱসায় আৰম্ভ কৰিবলৈ বুলি চহৰলৈ গুচি গ'ল। অভিলাসে তাক দুয়ো মিলি গাঁৱতে ব্যৱসায় আৰম্ভ কৰাৰ বাবে মৃণালক কৈছিল। কিন্তু মৃণালে নিজৰ মতে চহৰলৈ গুচি গ'ল। অভিলাসে গাঁৱতে থাকি সৰু সুৰা ব্যৱসায় আৰম্ভ কৰিবলৈ ল'লে। অৱশ্যে ব্যৱসায়টো সি বহুখিনি বহলালে। মৃণালেও নিজৰ ব্যৱসায় কৰি যথেষ্ট উপাৰ্জন কৰিব পৰা হ'ল।

দুয়ো দুঠাইত থাকি ব্যৱসায় কৰাৰ বাবে সিহঁতে আগৰদৰে খা-খবৰ ল'ব নোৱাৰা হ'ল। অৱশ্যে বহুদিনৰ মূৰত দুই-এখন চিঠিৰ আদান-প্ৰদান হয়। মৃণাল প্ৰথমে গাঁৱলৈ আহি খা-খবৰ লৈছিলহি। বহুদিনৰ মূৰত লগ-পাই দুয়ো অতীতৰ স্মৃতিত বিভোৰ হৈ পৰে। কিন্তু মৃণালৰ মাক-দেউতাক ঢুকুৱাৰ পাছৰ পৰা সি গাঁৱলৈ আহিবলৈ এৰি দিলে। গাঁৱৰ ঘৰ-বাৰী সকলো বিক্ৰী কৰি দিলে। আগৰদৰে চিঠি পঠালে যদিও এখনৰো উত্তৰ নাহিল। মৃণাল ইতিমধ্যে চহৰৰ লাস-বিলাসিতাৰ মাজত ডুব যাব ধৰিছিল। ব্যৱসায়ত সি বহুত টকা উপাৰ্জন কৰিব ধৰিলে। ঘৰ-গাড়ী আদিৰে তাৰ জীৱন আগুৱাই যাব ধৰিলে। ইয়াৰ লগে-লগে তাৰ মনত অহংকাৰে খোপনি পুতিলেহি। হয়তো সেইবাবেই সি তাৰ শৈশৱৰ বন্ধু অভিলাসকো পাহৰি যাব পাৰিছে। নহ'লেনো সিদিনা যেতিয়া তাৰ চিঠি নাপাই তাৰ ঘৰ ওলাইছিলগৈ ঠাট্টা কৰি পঠিয়াইনে ? অভিলাসৰ বিশ্বাস কৰিবলৈকে টান হৈছিল সেইদিনা যেতিয়া সি তাৰ ওচৰলৈ যাওঁতে সুৰামত্ত অৱস্থাত তাক ঘৰৰ পৰা উলিয়াই পঠিয়াইছিল। অভিলাসে ভাবিছিল মদৰ নিচাতে তাক তেনেকৈ কৈ পালে। কিন্তু মৃণালৰ মদৰ নিচা নহয় অভিজাত্যৰ নিচাহে লাগিছিল। অভিলাসে অন্তৰত বহুত আঘাত পাইছিল। কিন্তু তথাপিও সি মৃণালৰ প্ৰতি থকা তাৰ বন্ধুত্বৰ ভাববোৰ কেতিয়াও কম কৰা নাছিল। যদিও সি মৃণালক লগ নাপাইছিল।

অভিলাসে সকলো কথা বাদ দি ব্যৱসায়ত একান্ত মনে, একাগ্ৰতাৰে মনোনিৱেশ কৰিব ধৰিলে। অলপ দিনৰ পিছত সি নিজকে এজন প্ৰতিষ্ঠিত ব্যৱসায়ী হিচাপে পৰিচয় দিবলৈ সক্ষম হ'লহি। আনফালে তাৰ বন্ধু মৃণালৰ ব্যৱসায় পতন হ'ব ধৰিলে। সি লগৰীয়াৰ লগত জোৱা খেলা, মদ-খোৱা আদি অপকৰ্মত লিপ্ত হ'ব ধৰিলে। ব্যৱসায়ত মন দিবলৈ এৰিলে। মৃণালৰ চৰিত্ৰত ঘুণে ধৰিল। সি লাহে-লাহে জোৱা-ত তাৰ উপাৰ্জনৰ টকা দিবলৈ ধৰিলে। এনেকৈয়ে মদ-জোৱাত লিপ্ত হৈ এদিন ঘৰ, টকা-পইচা সকলো শেষ কৰিলে। গাঁৱতো সম্পত্তি বুলিবলৈ একো নাছিল। মৃণাল পুনৰ গাঁৱলৈ ঘূৰি আহিবলগা হ'ল। মৃণালে সমাজত সু-প্ৰতিষ্ঠিত হৈ পৰা তাৰ মৰমৰ বন্ধু অভিলাসৰ আগত ক্ষমা বিচাৰিলে আৰু সি কৰা ভূলৰ বাবে অনুতপ্ত কৰিলে। মৃণালে এতিয়াহে অনুভৱ কৰিব পাৰিছে যে মানুহৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ প্ৰয়োজনীয় গুণ হৈছে সৎ চৰিত্ৰ। মৃণালে অভিলাসক আৰু কেতিয়াও তেনে অপকৰ্মত লিপ্ত নোহোৱাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়াত তাক নিজৰ ব্যৱসায়ত সংগী কৰি ল'লে।

গল্পৰ শিতান

नन्ही निशा

अभिलाष बरठाकुर
H.S. प्रथम वर्ष, कला विभाग

एक लड़की थी जिसका नाम था निशा। आठवर्षीय निशा बहुत ही शैतान और जिद्दी थी। माँ-बाप के लाड़ प्यार के कारण बहुत जिद्दी हो गई थी।

निशा पढ़ाई में बहुत तेज थी। अपनी कक्षा में सदैव प्रथम स्थान प्राप्त करती। इस कारण स्कुल की शिक्षिकाओं को भी बहुत प्यारी थी। निशा अपनी पढ़ाई खत्म करके खेलने घर से बाहर चली जाती और घंटो बाहर खेलती, जबतक उसकी माँ उसे बुलाने न जाती।

उसके पिता बैंक मे अफसर थे। माँ घर पर ही समय व्यतीत करने के लिए टुयशन करती थी। निशा को किसी चीज की कोई कमी न थी। अच्छे कपड़े, अच्छा खाना-पीना सब कुछ उसे मिलना था। माँ अक्सर उसे डाँटती "बेटा ! जब बाहर जाया करो बताकर जाया करो कि कहाँ, जा रही हो और शाम होने से पहले आ जाया करो। पर निशा न मानती, चाहे जब घर से बाहर खेलने चली जाती।

एक दिन निशा अपनी आदत अनुसार बिना बताए बाहर खेलने चली गई और जब रात होने लगी और निशा नहीं आई तो निशा की माँ को फिक्र हुई। उन्होने पहले पार्क मे छान मारा, फिर कहीं कुछ पता नही लगा। निशा के पिता ने पुलिस स्तेशन में रिपोर्ट दर्ज करवा दी।

समय बीतता गया। निशा के माता-पिता बहुत परेशान रहने लगे। हरवर्ष उसके जन्म दिन पर मिठाइयाँ बाँटते। उन्हे लगता निशा लौट आयेगी। उनके कानों मे निशा की खिलखिलाहट गूँजती। पर निशा नहीं आई।

आठ वर्ष बीत गए। एक दिन निशा की माँ को अपने दरवाजे पर एक आवाज सुनाई दी, "दे दे माई। बच्चों के नाम पर दे दे। भूखी हुँ दो दिन से। तेरे बाबु राज करेंगे। दे दे माई।"

निशा की माँ कुछ चौंक गई। उन्हे आवाज जानी पहचानी लगी। जल्दी से उठी, दरवाजा खोला तो देखा, बाहर एक मैला कुचैला कपड़े पहने एक अंधी भीख मांग रही है।

निशा की माँ ने गौर से देखा तो पता चला कि यह तो निशा है। माँ ने नाम पुछा तो बताने लगी कि पहले उसका नाम निशा था। वह एक ईज्जतदार घराने की इकलौती लड़की थी। एक बार एक बदमाश औरत उसे बाहर खेलते वक्त आगवा करके ले गई थी। अब वह भीख माँगने वाली मुन्नी है। उस औरत ने उसकी आखें छीनकर रास्तो पर भीख माँगने पर मजबुर कर दिया।

निशा के माता-पिता पुलिस ले आये। निशा की मदद से उस औरत को पकड़ लिया गया। निशा के पिता ने निशा को अस्पताल में भर्ती कर दिया। उसे फिर से अपनी आँखे मिल गई।

निशा के माता-पिता ने कहा, "यह नेत्र-ज्योति हमारी ओर से उपहार है। अब बीते कल को भुलकर जल्दी से सुन्दर भविष्य बनाओ और पढ़ाई में पहले से भी अच्छी निकली।"

निसा अपने माता पिता से सीने में लिपट कर रो पड़ी।

গল্পৰ শিতান

मानवता की बदलती तस्वीरे

सुमन कुमार

स्नातक प्रथम वर्ष

इतिहास के पन्नो को पलट कर देखे तो हमारी आँखे नम हो जाती हैं। सोचकर कि जो मिशाल हमारे पूर्वजों ने कायम किया उसका एक अंश भी हममें विद्दमान होता, तो सायद हम बहुत आगे निकल चुके होते। बिखरे समाज के एक-एक तिनके को समेट कर और उसमें मानवता का लेप लगाकर जिस मजबुत बुनियाद की नींव डाली गई थी उसे रेत की दीवार की तरह ढ़हते देखना शायद आँखो को गवाँरा न था।

मनुष्य के व्यक्तित्व में मानवता की छाप स्पष्ट दिखाई देती है। घोर गरीबी के आँचल में उत्पन्न संभले हुए लोग भी मानवता के पुजारी रहे है। स्वर्गीय लालबहादुर शास्त्री, आब्राहम लिंकन, जार्ज वशिंगटन आदि इसके उदाहरण है।

वाह्य आड़म्बरता ने मनुष्य के आन्टरिक सुन्दरता की ग्रहण लगा दिया है। सामा-यताः यह मान्यता बन चली है कि जो ठाट-बाट में रहता है, जिसके पास कार-मोटर, फ्लेट-बंगला, जमीन-जायदाद, सोना-चाँदी सत्ता-पद आक्षि हैं, वही बड़ा आदमी है। मनुष्य मानवता के मानदण्ड तो से नहीं हो सकते। यदि ऐसा ही है तो उन पहाड़ों को महान कहा जाना चाहिए जिसके पास बेशुमार पत्थर और जमीन तथा अन्य सम्पदाँए हैं। धातुओं की खदाने तो मुल्यवान होती हैं, फिर उन्हे ही महान क्यों न मान लिया जाए ?

कोई सुन्दर होने से सुन्दर नहीं होता। कमल सुन्दर इसीलिए हैं। क्योंकि कीचड़ में उसने अपनी सुन्दरता कायम की है। सुर्य इसलिए सुन्दर हैं, क्योंकि वह खुदको जलाकर धरातल में रोशनी बिखेरता है। व्यक्ति की सुन्दरता उसके विचार-धाराओं में झलकती है। अच्छे विचारों का भीड़ में गुम हो जाना मानवता के लिए अच्छे संकेत नहीं है। शायद इस बात का दर्द प्रेमचन्द को भी रहा होगा, अन्यथा वो क्यों लिखते, "जिसे जीते जी तन ढ़कने के लिए चीथड़ा भी न मिला, उसे मरने के बाद कफन चाहिए !"

मानवता के सिद्धान्त को स्थापित करने के लिए मानव अधिकार आयोग जैसे संस्थाओं का गठन भले ही हुआ हो, परन्तु मनुष्य के अन्दर जजबाट को बनाये रखने में काफी समय बर्बाद करना पड़ सकता है। अथवा अन्तः करण में अधिकार जमाने की कोशिश टेढ़ी खीर भी साबित हो सकती है।

नग्न, क्षुधातुर और निवासविहीन सड़क पर दौड़ते बच्चों की तस्वीरें दरिद्रता की एलबम जान पड़ती है। कही ऐसा तो नहीं कि समाज उनके प्रति अपने दायित्व का निर्वाह नहीं कर रहा है। अथवा पल्लू झाड़ने की चाह में समस्याओ को जन्म दे रहा है। अन्यथा सातवे अजुबे को तरासने में करोड़ो का खर्च हो सकता है। नेताओं के सुरक्षा घेरे को मजबुती प्रदान करने में राजकोश की दयनीय दशा हो सकती है। फिर इन मासुमों के प्रति हम उदासीन क्यों है ? कहीं ऐसा न हो कि फुल खिलने से पहले ही मुर्झा जाए। इन विषम परिस्थितियों में शिक्षक का दायित्व और बढ़ जाता है। जिस सुन्दर भावना का जन्म इनके मानस पटल पर हो रहा है उसे अंकुरित होने में सहायता करें जिससे हमारा समाज सुन्दर बन सके।

গল্পৰ শিতান

यसु नाराज होंगे

सन्जय कुमार राय
स्नातक तृतीय वर्ष

दिवाली का दिन था। जाहिर है उस दिन छुट्टियाँ होती है। मैं छात्रावास में रहता था और कक्षा आठ में पढ़ता था। हम सीनियर थे इसलिए छात्रावास की जिम्मेदारी हमारे उपर थोप दी गई थी। सुबह उठ कर नहा धो के हम अपने अध्यापको के साथ दिवाली मनाने के सामान खरीदने गए। हमने खुब पताखे मिठाईयाँ आदि खरिदा। हम बहुत खुश थे, मन में एक उमंग थी क्योंकि उस रात दिवाली थी। बाजार से आकर हम अपने-अपने कमरों में चले गए। हमे शाम होने का बेसब्री से इन्तजार था, हमारी आखें घड़ी पर टिकी हुई थी। शाम होने का इन्तजार करते-करते हम कब सो गए थे हमें भी नही पता। आँखे खुली तो देखा अब शाम हमारा इन्तेजार कर रही है। हम उठकर तेयार हये फिर हमारे अध्यापकों ने हमें बुलाया, हमने दिए जलाए फिर हमे बराबरी से पटाखे और मिठाइयाँ बाती गई। हम ने पटाखों का खुब आनन्द लिया। फिर अचानक मैने एक लड़के को देखा जो हमारे क्षात्रावास में रहता था और कक्षा एक का विद्दार्थी था। वह अपने हाथ में पटाखे व मिटाइयों को लिए, दुसरे लड़कों को देख रहा था। उसके चेहरे से साफ पता चल रहा था कि वह उदाश है। मैं उसके पास गया और पुछा क्या बात है तुमने अपने पटाखें नही जलाए और दुखी लग रहे हो। उसने मेरी तरफ कुछ समय देखा और कहा "अगर मैं पटाखे जलाऊंगा तो हमारे यसु नाराज हो जाएंगे। इतना कह कर वह रोने लगा। तब मुझे पता चला की यह ईसाई धर्म को मानने वाला है। मैने उसे चुप कराया और कहा-तुमसे ये बातें किसने कही, उसने जवाब दिया-मेरे माँ-पिता ने। मैने उसे समझाते हुए कहा-ऐसी कोई बात नहीं - प्रभु यसु बच्चों से बेहद प्यार करते हे वे किसी से नाराज क्यों होंगे। चलो हम पताखे जलाए। उसने मुझसे कहा-अगर माँ-पिताजी को यह बात पता चलेगी तो वे भी हमसे नाराज होंगे और मुझे मिलने नही आएंगे। इसका जवाब देने में मैं असमर्थ था फिर भी मैंने कहा हम आपके माँ-पिता को कहेंगे टिक है अब चलों। उसे दिलासा देकर मैने उसे तैयार किया। वह पताखे जलाने चला गया। उसके उदास चेहरे ओरों की तरह खिल उठे वह खुब मजे कर रहा था और पताखें जला रहा था। उसे खुश देखा तो मुझे अच्छा लगा। पर मेरा मन मुझसे न जाने कितने सवाल कर रहा था - क्या ईस्वर एक नही ? क्या वे अलग-अलग होते है ? उस बच्चे के माता-पिता हम से बड़े थे फिर भी उन्होने अपने बच्चे को यह क्यों कहा था कि अगर वे दुसरे धर्म के त्योहारों में शामिल होंगे तो उनसे उनके ईस्वर नाराज होंगे। क्या यह सच है, क्या बाईबल में ये बातें लिखी गई हैं अगर लिखी गई है तो मैं इसे नही मानता। मेरा यह कहना है कि अगर आप ईस्वर परमपिता परमेस्वर में विस्वास है तो आप को यह भी मानना पड़ेगा की ईस्वर एक है पर उनके नाम अनेक है कोई उन्हे राम कहता है तो कोई अल्ला। इस लेख के माध्यम से मैं यह कहना चाहता हुँ की आप कोई भी धर्म को माननेवाले क्यों न हो पर बच्चों से त्योहार के आनन्द को न छीने। बच्चे खुद ईस्वर का रूप होत है वे इस असामान्यताओं की मजा करते, हसते, खेलते देख उस बच्चे के मन में क्या गुजरी होंगी।

গল্পৰ শিতান

অনুভৱৰ পেৰাগ্ৰাফ

Sri Medini Mohan Malabya Chetia
TDC 1ST Year, Science (Chemistry)

হেৰাই গৈছো 'মই' ৰ সন্ধানত। এই বিশাল জনসমুদ্ৰত নিজৰ একোটা পৰিচয় বিচাৰি। কব পৰা নাই, হয়তো কব নোৱাৰিম পামনে নাপাম নিজাববীয়া এটা ঠিকনা। জীৱন নামৰ সাগৰখন কোবাঁল সোতঁত মাথো ভাঁহি গৈ আছো। অৱশ্যে মাজে মাজে চেষ্টা কৰিছো জীয়া মাছৰ দৰে সোঁতৰ বিপৰীতে সাঁতুৰিবলৈ।

সাগৰ দেখিছা ? নাই দেখা মইও দেখা নাই। সাগৰ হেনো বিশাল আৰু শান্ত। গতিকে দেখা নাই যদিও দেখাৰ হেপাঁহ মনত পুহি ৰাখিছো। সেয়ে হয়তো মাজে মাজে শুনো সাগৰৰ কল্লোল ধ্বনি।

হয়তো এনেকুৱাই হয় ....

কেতিয়াবা মন যায় বিদ্ৰোহ কৰিবলৈ, মন যায় সন্মুখৰ সকলো বাধাৰ প্ৰাচীৰ ভাঙি দিবলৈ। কেতিয়াবা মন যায় নিজৰ পৰিচয় নতুবা শান্তি বিচাৰি অন্য জগতলৈ গুচি যাবলৈ; মনৰ মাজত সোমাই থকা আবেগ, স্মৃতিবোৰৰ সৈতে একান্ত মনে কটাবলৈ। কিন্তু পাছ মূৰ্হূততে চকুৰ আগত চানি ধৰা বাস্তৱৰ ৰুক্ষতাই সকলো চুৰমাৰ কৰি দিয়ে। এইয়া হয়তো একেইখন হৃদয়ত হোৱা মন আৰু বিবেকৰ সংঘাত।

পৃথক অনুভৱ ....

ঠিক মনত নাই কোন ক্ষণৰ পৰা নিজকে সলাই পেলালো, নিজৰ বিবেকক এটা মাত্ৰ দিলো। বিবেকক গুৰুত্ব দিয়া বাবেই কিজানি মনটোৱে বিদ্ৰোহ কৰি উঠে। জ্বালামুখীৰ দৰে বিস্ফোৰণ কৰিব খোজে। জন্মলগ্নৰে পৰা মন আৰু বিবেকৰ কোনো পৃথক অনুভৱ বুজা নাছিলো। কিন্তু আজি দুয়োটাই বেলেগ অনুভৱৰ সমষ্টি। হয়তো পৰম আত্মাই দুয়োটাকে নিজৰ কক্ষত ধৰি ৰাখিব নোৱাৰিলে। একে কক্ষপথৰ পৰা চ্যুত্য হৈ গল মন আৰু বিবেক। সেয়ে মোৰ মন আৰু বিবেকৰ পৃথক যাত্ৰা।

স্বপ্নময় অনুভৱ ....

সৌ সিদিনাৰ পৰা ভাল পাইছিলো অনুভৱ। সিদিনাই হয়তো মোৰ অপৈনত ভাৱনাত প্ৰথমবাৰ বাবে ধৰা দিছিলা তুমি। বুজা-নুবুজাৰ মাজেৰেই তুমি আগুৱাই আহিছিলা মোৰ হৃদয়ত আৰু তেতিয়াৰ পৰাই মই ভাল পাবলৈ ধৰিছিলো

অনুভববোৰক। ঠিক শিশুৰ অমূল হাঁহিৰ দৰেই ই আছিল নিভাঁজ। তোমাক লগত লৈয়ে যাত্ৰা কৰিছিলো শুভ্ৰ সোণাৰালী দলিচাৰ ওপৰেৰে। তোমাৰ স্নিগ্ধতাই মুগ্ধ কৰি ৰাখিছিল মোৰ সমগ্ৰ সত্বা। মুগ্ধ কৰি ৰাখিছিল মোৰ জীৱনৰ বিশটা বসন্ত। অতদিনে তুমি দখল কৰি আছিলা মোৰ ডায়েৰীৰ পৃষ্ঠাভৰা পেৰেগ্ৰাফ। কিন্তু এতিয়া .... এতিয়া তুমি মোৰ ডায়েৰীৰ ধূসৰিত পৃষ্ঠা।

অনুভৱৰ উপমা ....

তুমি কোৱা মনত আছেনে: কল্পনা কৰা, আৱেগৰ সৈতে এখন্তেক জিৰিওৱা; বাস্তৱতাৰ লগত কিমান দৌৰিবা। কিন্তু তুমি কিয় নিজে বাস্তৱ হৈ গলা। নিজে নিজক ফাঁকি দিলা। সেয়ে মোৰ সুধিব মন যায় জীৱন কল্পনাৰ সমষ্টি নে বাস্তৱৰ সমষ্টি!

পেৰাগ্ৰাফৰ শেষত ....

মোৰ যাত্ৰা আকৌ আৰম্ভ হৈছে তোমাক লৈ। আগুৱাই যাম মই মোৰ নিজস্ব ঠিকনা বিছাৰি। জয়-পৰাজয়, সাফল্য-ব্যৰ্থতা এই সকলোবোৰ গৌণ। জয়-পৰাজয়, সাফল্য-ব্যৰ্থতা আগত ৰাখি স্বপ্ন সাৰ্থক কৰা যাত্ৰাই হৈছে আচল যাত্ৰা আৰু এদিন হয়তো মই সফল হ'ম কিয়নো ভালপোৱা পৃথিৱীৰ প্ৰথম চৰ্ত। ভালপোৱা পৃথিৱীৰ প্ৰথম বসন্ত।

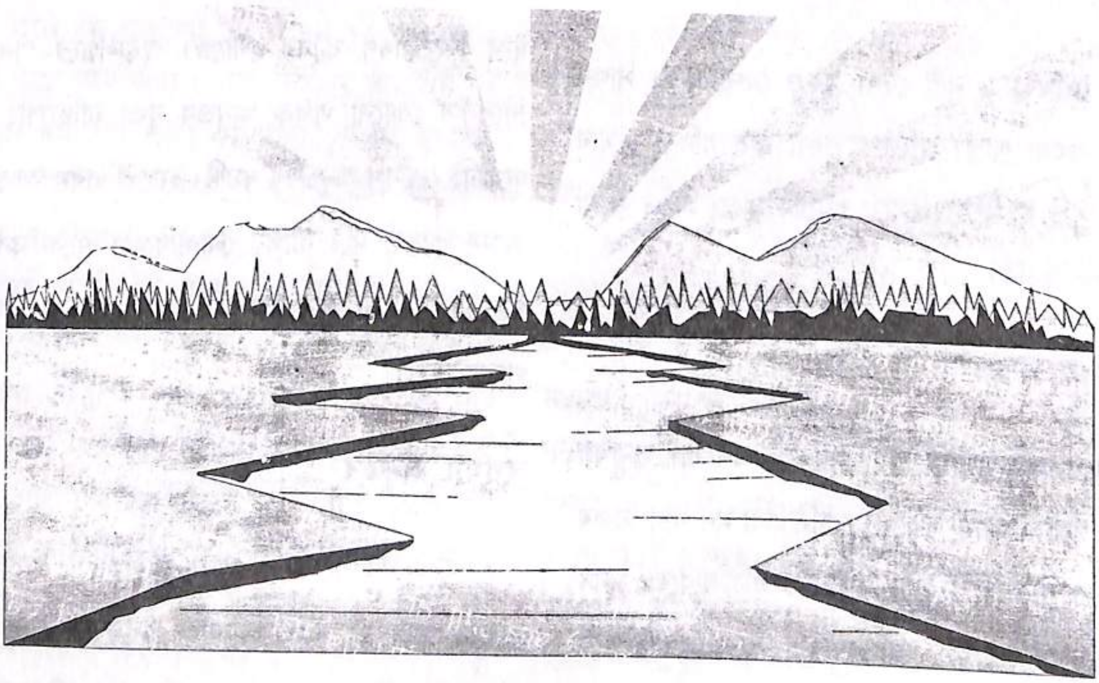

কবিতাৰ শিতান

হে ৰহস্যময়ী শেৱালি

শ্ৰী ডিম্বেশ্বৰ চেতিয়া

হে ৰহস্যময়ী পুষ্প শেৱালি
কি কাৰণে বাৰু তুমি
অমাবশ্যাতেই গৰ্ভধাৰন কৰি
অন্ধকাৰতেই জন্ম লভি
দশোদিশে জাতিষ্কাৰিত হোৱা।

ৰাতিৰ আকাশৰ সোনোৱালী জোন তৰাই
হাঁহি হাঁহি তোমাৰ মনোৰম দৃশ্য পান কৰে
সোনবৰণীয়া টিপ লাইটবোৰ বন বিৰিখৰ মাজৰ পৰা
নাচ গান গাই দৌৰি আহে
তোমাৰ সৌন্দৰ্য্যৰ আভা পান কৰিবলৈ।

তোমাৰ বিতোপন ৰূপ গন্ধই দূৰ দিগন্তত
বতাহৰ সতে উমলি থকা ডাৱৰকো আকৃষ্ট কৰে।
পৰ্বতৰ সউচ্চত উলমি থকা হিমখণ্ডইও প্ৰেম পূজাৰি হৈ,
দৌৰি আহে তোমাৰ কাষলৈ।

তোমাৰ নান্দনিকতাত মুগ্ধ হৈ কল কল শব্দৰে
অনাবিল বৈ থকা জান জুৰিও গহীন হৈ পৰে।
আহিনৰ কুঁৱলীয়েও সৌন্দৰ্য্যত আকৃষ্ট হৈ
আলফুলেৰে বৈ আহে তোমাৰ হৃদয়লৈ
তোমাক প্ৰেম-ভালপোৱাৰ সংবাদ দিবলৈ।

তোমাৰ সৌন্দৰ্য্যৰ বাৰ্ত্তা পাই নানা ৰঙী বিহংগই
আনন্দত বিভোৰ হৈ কল কলাই উঠে
বন্দীত কুকুৰাইও কাতৰ কণ্ঠেৰে মানুহক আহ্বান জনাই
তোমাৰ অপূৰ্ব সৌন্দৰ্য্যৰ সোৱাদ লবলৈ।

ধীৰে ধীৰে নিশাৰ নিস্তব্ধতা ভাগি যায়
বসুমতি আইৰ বুকুত দুবৰিৰ দলিচাত তুমিও শুই পৰা
উদিত সূৰ্য্যই তোমাৰ পাৰ্থিৱ হাঁহিত
ক্ষন্তেকৰ বাবে ৰ লাগি বৈ চায়।

সৌন্দৰ্য্যৰ মূল নুবুজা নিষ্ঠুৰ মানৱে
গছকি পোহাৰি তোমাক ক'ৰবালৈ দলিয়াই দিয়ে।
এনে নিৰ্দয় কৰ্মত অতীষ্ঠ হৈ
উদিত সূৰ্য্যই ঘৃতাগ্নি হৈ মানৱলৈ ৰ'লাগি চায়।
হে ৰহস্যময়ী শেৱালি, হৃদয়হীন, প্ৰাণহীন নিষ্ঠুৰ মানৱৰ
কপটতাৰ বাবেই ছাগে তুমি হ'লা ৰজনিগন্ধা।
নহ'লেনো তুমি ৰাতিয়ে জন্মি
অন্ধকাৰতেই দুৰৰিত পৰি দলিচা জানো হোৱা।

কি কাৰণেনো তুমি হে ৰহস্যময়ী শেৱালি
অমাৱশ্যাতেই গৰ্ভধাৰণ কৰি
অন্ধকাৰতেই জন্মলাভ কৰি
দশোদিশে জাতিষ্কাৰিত হোৱা।

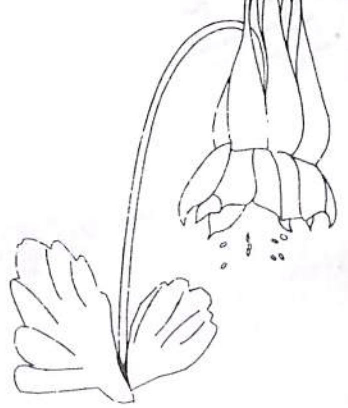

কবিতাৰ শিতান

ফাগুন

শ্ৰীমতী জিম্পী গগৈ
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ
অৰ্থনীতি বিভাগ

১

তোমাৰ লগত জনা-নজনা
দিনৰে পৰা মোৰ মিতিৰালি
মিঠা মিঠা লৰালিৰ দিনবোৰত
উমলিছিলো তোমাৰ সৈতে।

তুমি আৰেগৰ সুৰত গোৰা
যৌৱনৰ, জীৱনৰ প্ৰেম-গীত
তোমাৰ সংগীতৰ মৰমৰ ধাৰাত
জাগে আশাৰ পদুম পাহি।

তুমি দিয়া বহাগৰ বাতৰি
তোলপাৰ লগোৱা হৃদয় তন্ত্ৰত
জগোৱা বুকুত আশাৰ সপোন
তুমি প্ৰেৰণা, আমাৰ পথ প্ৰদৰ্শক
তোমাৰ চেনেহৰ বন্যা বোৱাই
চিৰকাল থাকিবা আমাৰ মাজত।

২

তুমি পচোৱা,
মিলনৰ প্ৰতীক
তুমি আৰেগ
প্ৰেমৰ উৎস।
তুমি আনন্দ
যৌৱনৰ প্ৰাচুৰ্য্য।
তুমি আশা,
বসন্তৰ সপোন।
তুমি মনমোহিনী
হোৱা ৰহস্যমী।

গোলাপ তুমি প্ৰেমৰ প্ৰতীক

শ্ৰীচিৰঞ্জীৱ কুমাৰ চেতিয়া
কলা শাখা, স্নাতক ১ম বৰ্ষ

হে হৃদয়স্পৰ্শী গোলাপ
তোমাৰ সৌন্দৰ্য্যই আকৰ্ষিত কৰে
অগনন ভোমোৰা,
শুহি লয় যিয়ে
দেহত নিহিত থকা তোমাৰ সুন্দৰতা।

তোমাৰ কোমলতাই ভাঙি দিয়ে
শিলসদৃশ অন্তৰ,
তুমি ফুল হৈও
হৈ পৰা প্ৰেমিকে
বিচৰা এগৰাকী দিপলীপ প্ৰেমিকা।

তোমাৰ হাঁহিয়ে
দশোদিশে মৰম বিলাই
তোমাৰ মৰহি যোৱা ৰূপে
মোৰ অন্তৰক কন্দোৱাই।

প্ৰতাৰিত হোৱা প্ৰেমিকে
তোমাৰ ৰূপতে বিচাৰি পাই
প্ৰেম অতীতৰ
ৰচে কবিতা সান্ত্বনা বিচাৰি মনৰ।

তোমাৰ ৰূপেৰেই কবিয়ে
প্ৰকাশ কৰে অতীত প্ৰেমৰ
অথবা নতুন প্ৰেমৰ।
তুমি পৃথিৱীত প্ৰেম বিলাই
হৈ পৰিছা প্ৰতীক প্ৰেমৰ।

কবিতাৰ শিতান

সন্ত্ৰাস

স্বপ্নাশ্ৰী বৰঠাকুৰ

সেই জুই আজিও আছে জ্বলি
সেই শব্দ আজিও আছে বতাহত ভাহি
সেই দিনৰ স্মৃতি আজিও আছে চকুত জিলিকি
সেই মন আজিও আছে প্ৰতিশোধেৰে ভৰি।

ক'ত হেৰাই গ'ল ফুল-কুমলীয়া শিশুৰ মাত
নিমিষতে শেষ হ'ল সেই ভয়ঙ্কৰ সন্ত্ৰাসৰ ধুমুহাত,
ক'তজনৰ শিৰৰ সেন্দুৰ তেজৰ লগত মিলি গ'ল
নাজানো কাৰ হিংসাৰ দাবানলত
কাৰ কি লাভ-ক্ষতি হ'ল
কোনে দিব ইয়াৰ হিচাপ
ইয়াৰ বাবে দায়ী কোন ?
কোন সেই নিষ্ঠুৰ মানৱ,

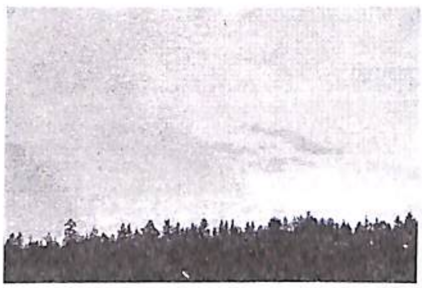

আপোনজনক হেৰুৱাৰ বেদনা কিমান গধূৰ
ক'তজনে দুঃসহ জীৱনৰ কৰুণ স্মৃতিক
আজিও আছে সুঁৱৰি,
সেই জুই আজিও আছে জ্বলি।

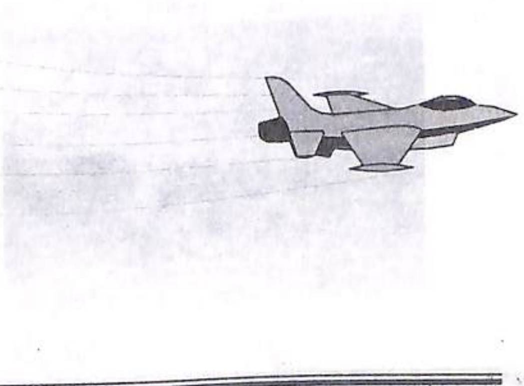

প্ৰতীক্ষা

শ্ৰী নিৰাময় সোনোৱাল
স্নাতক ১ম বৰ্ষ
ভূগোল বিভাগ

প্ৰতীক্ষাৰ অন্ত পৰিব কেতিয়া
কেতিয়া বাৰু সুৰুযে হাঁহি হাঁহি
সোণালী ৰথত উঠি
চেঁকুৰাব শুকুলা ঘোৰা
কেতিয়া আহি বাৰু
চিক্-মিক্ সোণালী কিৰনে উজ্বলাই তুলিব
বিৰিখৰ ডাল-পাত আৰু
চোতালৰ ঘাঁহনিদৰা।

ৰদৰ তাপত কেতিয়া বাৰু
কঙাল হব তেজৰ নদীখনি আৰু
পক্ষীৰ কাকলিত প্ৰাণ পাই উঠিব
বিশুদ্ধ সৰোবৰটি।

কেতিয়া বাৰু বন্ধ হব
অস্ত্ৰৰ ঝণ-ঝণনি আৰু
মলয়া ছাটিয়ে উৰুৱাই আনিব
সুবাসিত ফুলৰ মধুৰ সুগন্ধি।

এজাক পৰিৱৰ্তনৰ ধুমুহাইটো
আনি দিব পাৰিব সকলো মধুৰ প্ৰাপ্তি
মাথো আমি প্ৰতীক্ষা কৰিব লাগিব
সেই উন্মনা ধুমুহাছটিলৈ।

সকলোৱে সাজু থাকিব লাগিব
অভিশপ্ত নিশাৰ সহস্ৰ দুষ্কাৰ্যবোৰ
উৰুৱাই দিবলৈ আৰু
ধ্বংসৰ মাজতে সিঁচি দিব লাগিব
নৰ-সৃষ্টিৰ ন-ন বীজ।

কবিতাৰ শিতান

অ' অসমী আই

শ্ৰী ভৃগুৰাম মিলি

অ মোৰ অসমী আই
তোমাক সুধিছো
সেউজী বননিতো আজি
বিচাৰি নাপাওঁ কিয় শান্তিৰ ঠাই ?

গুৰুম্ গুৰুম্ বাৰুদৰ শব্দই
চৌদিশ ৰজন জনাই
তোমাৰ সন্তানে আজি
সন্ত্ৰাসত লিপ্ত হৈছে
সত্যক বুজি নাপাই।

নোপোৱা হৈছে চিনি নিজৰ বাই ভনি
সকলোকে কৰিছে লাঞ্চিত।
তোমাৰ সেউজি আচল আজি
তোমাৰ সন্তানেই কৰিছে ধ্বংস।

সহজ-সৰল গাঁৱৰ মানুহৰ
ঘৰে ঘৰে গৈ ....
দেশ ৰাখিব লাগিব বুলি
নিজৰ স্বাৰ্থ কৰিছে পুৰণ
এয়া জানো অন্যায় নহয়।
অ অসমী আই তোমাক সুধিছো
এয়া জানো অন্যায় নহয়।

স্পৰ্শ

শ্ৰী ৰিণ্টু চেতিয়া

নিসাংগ নিশাটোত
স্পৰ্শই খুলি দিছিল
উপলব্ধিৰ দুৱাৰ
অনুভৱৰ আবুৰহীন ক্ষণত
সভ্যতাৰ আদিম ছবি।

স্পৃহা, আবেগ, সম্পৰ্ক
জীৱনৰ প্লাৱিত মুহূৰ্তবোৰ
বাসনাত লীন হোৱা ভগ্নাৱশেষ
ৰোমন্থণ জীৱনৰ।

ক্ৰমশঃ এখন যেন ইতিহাস
স্মৃতি জলছবিৰ এটি ছাঁ
শীতল আৰু নিথৰ
মৌনতাৰ আন্ধাৰ গহ্বৰ তলিত,
হাঁহাকাৰ কৰি ভাগৰি পৰা,
হৃদয়ৰ অবুজ আৱেদন
নিসাংগ নিশাৰ
আহ ! এই স্পৰ্শ।

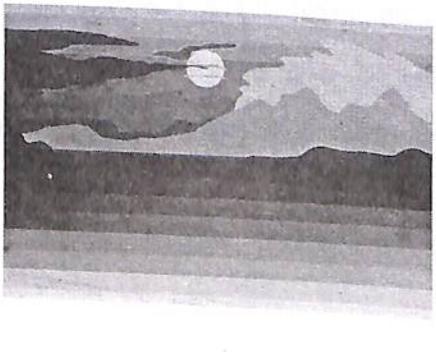

কবিতাৰ শিতান

দু: সময়

শ্ৰী ভাস্কৰজ্যোতি দাস

প্ৰতাৰণাত বিধস্ত হ'লেও হৃদয়
হয় জানো শেষ -
কল্লোলিনীৰ কল্লোল,
অথবা, মৃত্যু - শেষ ঠিকনা !
নিতৌ সৰে সন্ধিয়া
ডেউকাৰ ধপ্-ধপনি,
উকা পদূলিত
.... এসোপা সৰাপাত !!
(এহৃদয় শুভেচ্ছাৰে,
দুখবোৰ উদ্‌যাপন কৰিব নোৱাৰাকৈ
পূণ্য হৈ উঠিছো
তুমি যোৱাৰে পৰা ....)

এটি সপোন, তোমাকৈলে

শ্ৰীমতী ডিম্পী মনি সোনোৱাল

পুৰতি নিশা ; চকামকাকৈ সাৰ পাই উঠিলো
সপোনত তোমাক দেখি
তুমি দুৱাৰডলিতে ৰৈ আছিলহি
মুঠি মুঠি সেউজীয়া সাৰটি
তোমাক দেখি মই আচৰিত হৈছিলো
ৰঙাৰ উগ্ৰতা এৰি কেতিয়াৰ পৰা
তুমি বাৰু সেউজ কোমলতাৰ প্ৰেমিক হ'লা ?
খোলা দুৱাৰেদি সোমাবলৈ যেতিয়া
তুমি মোৰ অনুমতি বিচাৰিলা
মই উচ্‌প খাই উঠিলো !
আগেয়েতো কেতিয়াও তুমি মোৰ
অনুমতি নোলোৱা ;
মনগলেই আহি মন গলেই
বাহটি এৰি মুক্ত বিহংগৰ দৰে
দূৰ-দূৰনিলৈ আঁতৰি যোৱা
মোৰ হেজাৰ মান-অভিমানো
ধূলি মাটিৰ দৰে গুড়ি হৈ যায়
তোমাৰ পাখিৰ ধপ্-ধপনিত
সচাঁকৈয়ে; আজি তুমি সলনি হৈ আহিছিলা
নিশাৰ জোনাকত মোৰ কাষতে বহি তুমি
আকাশৰ তৰা লেখিছিলা
আজিয়েই প্ৰথম আকাশ দেখি
কঁপি উঠিছিল তোমাৰ দুয়োখনি ওঁঠ
লগৰবোৰৰ মুখত শুনিছো
পুৰতি নিশাৰ সপোন বুলে ফলিয়াই !
যদি সেয়ে হয়, ময়ো সুখী হ'ম
তুমি সেউজীয়াৰ, জোনাকৰ
প্ৰেমিক হোৱাৰ বাবে।

কবিতাৰ শিতান

ডি. এইছ. এছ. কে. মহাবিদ্যালয়

শ্ৰী জিতু গগৈ

তোমাৰ নাম ....
ডি. এইছ. এছ. কে. মহাবিদ্যালয়।
তোমাৰ গুণ-গৰিমাৰ কথা শুনি
মই তোমাৰ প্ৰেমত পৰিলো।
তোমাৰ বুকুত আছে
অযুত মৰম ...... স্নেহ ....
তোমাৰ বুকুৰ মৰমবোৰ বিলাই দিয়া
সকলোৰে অন্তৰে অন্তৰে ....
মইও পালো
তোমাৰ সেই মৰম
আৰু ....
মই তোমাৰ প্ৰেমত পৰিলো।
তুমি মোক সাৰটি ললা।
তোমাৰ বুকুৰ মাজত,
তোমাৰ বুকুৰ মৰমবোৰে
মোক দেখুৱাইছে জীৱন গঢ়াৰ সুন্দৰ সেউজীয়া বাট।
তুমি মোক তুলি লৈ গৈছা
মানুহৰ পৰা মানৱতাৰ শাৰীলৈ
তুমি মোক শিকাইছা
সকলোৰে অন্তৰত মৰম বিলাই দিবলৈ।
তুমি যেনেকৈ মৰম বিলাইছা
ঠিক তেনেকৈ ....।
তুমি মোৰ কানে কানে শুনাইছা
জীৱনৰ মধুৰ অমৃতময় বাণী।
তুমি মোক দিছা
জীৱন গঢ়িব পৰা জ্ঞানৰ জ্যোতি।
তুমি দিয়া জ্ঞানৰ
আন এটা নাম দিলো মৰম।
এতিয়া মই ধন্য
তোমাৰ চিৰ সেউজ মৰম পাই।
মই কেতিয়াও নাপাহৰো
তোমাৰ সেউজীয়া দান
আৰু ....
তোমাৰ চিৰ উজ্জ্বল নাম।
মোৰ বুকুত লিখি ল'লো তোমাৰ নাম
"ডি. এইছ. এছ. কে মহাবিদ্যালয়"
তোমাক শত শত প্ৰণাম।

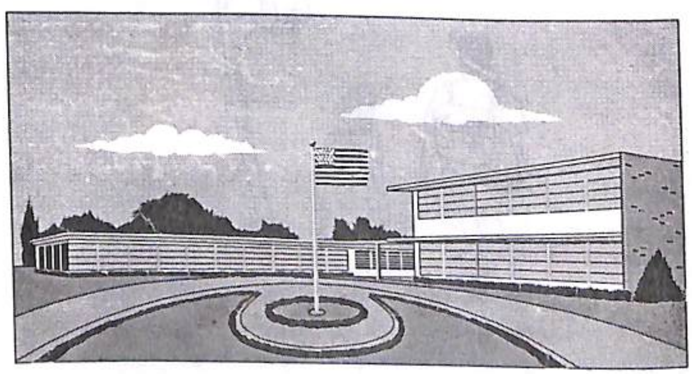

কবিতাৰ শিতান

আহিবাচোন এবাৰ কানৈ কলেজলৈ

শ্ৰী নৰজিত মৰান

আহিবাচোন এবাৰ কানৈ কলেজলৈ
বহুজন আহে বহুজন গুচি যায়
জাকে জাকে ৰাংঢালী ছোৱালী
হাঁহি হাঁহি কথা পাতি থাকে
সঁচাই কলেজখন ভাল লাগি যায়
কিয়নো কলেজৰ বহুতৰ মৰম আৰু
বিষাদেৰে ভৰা হৃদয়বোৰ উজাগৰে থাকে।
ভাল লাগে বন্ধু-বান্ধবীৰ লগত
পৰিচয় হৈ কথা পাতি
ডেস্কত কাৰোবাৰ নাম লিখি
যোগ চিন দিয়া কথাবোৰ মনত পৰে
কাৰোবাৰ সতে চিনাকি হ'বলৈ সংকোচ লাগে
কাৰোবাৰ ঠিকনা বিচাৰি হাবাথুৰি খোৱা
নিজক আকৰ্ষনীয় কৰা সঁচাই ভাল লাগে
সহস্ৰজনৰ হৃদয়ৰ মসম ভালপোৱা।
ভাল লাগে চিনিয়ৰ দাদা বাইদেউ
আৰু চাৰসকলৰ সৎ উপদেশ বোৰ
বহু দূৰ-দূৰনীৰ পৰা খেতিয়ক পিতৃৰ
কেঁচা ঘাম আৰু মাতৃৰ চকুলো মচিবলৈ
বহুজন আহে কানৈ কলেজলৈ
সিঁহতৰ জীৱনৰ সপোন পূৰাবলৈ।
প্ৰতিটো ভাঁজত লুকাই থাকে
কানৈ কলেজৰ ছাঁ আৰু মৰম

উভতি চাওকচোন এবাৰ কানৈ কলেজলৈ
বিচাৰি পাব চিনাকী সুৰৰ গোন্ধ।
এজাক ধাৰাসাৰ বৰষুণ দিলে
তিতি থাকে কানৈ কলেজখন
মনত পৰিব কানৈ কলেজলৈ
মনত পৰিব সেই ৰাংঢালী ছোৱালী জাকলৈ।
কোনোবা হয়তো সফল হৈ গুচি যাব
কোনোবা হয়তো আধৰুৱা হৈ যাব
মনত পৰিব সেই ৰাংঢালী জাকলৈ
যোগ চিন দিয়া কথাবোৰলৈ
দুগালেৰে চকুলো পৰিব তেতিয়া
পাৰিলে এবাৰ আহিবাচোন
কানৈ কলেজৰ সুবাস বিচাৰি।

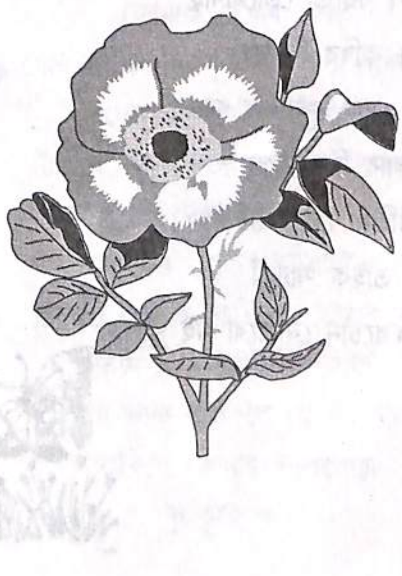

কবিতাৰ শিতান

বিচাৰোঁ বহুত

শ্ৰী প্ৰদীপ বড়া
স্নাতক ১ম বৰ্ষ
ইংৰাজী বিভাগ

এপাহী ফুল, আগতে লগ পাইছোঁ মই
মোৰ উৎসাহী মন, মৰম আকলোৱা হৃদয়ক,
তেতিয়া আৰু আশা দিছিল, ফুলপাহে।
বহুদিন মোৰ ফুলনিত সুবাস দিবলৈ অহা
নাছিল ফুলপাহ, ৰুৱাইযে নাছিলো মই,
কাৰ ফুলনিত বা ফুলিছিল ফুলপাহ,
তেতিয়া ....
স্নিগ্ধ আলোকত আলোকিত সুবাসে
তিমিৰ আঁতৰাই সঁচাকে মোৰ জীৱনৰ।
নসিকাই আনি দিছিল সেই পুৰণা সুবাস
মোৰ মৰমৰ ফুলৰ।
আচম্বিতো পালো, পুনৰ সেই চিৰ আকংক্ষিত সুগন্ধি।
ফুলপাহ ধুনীয়া। বহুতো ভোমোৰাই
তাইৰ মৌ-পান কৰিব বিচাৰে।
মোঁৰ ভয় হয়, মোৰ ফুলনিত জানো
তাই সুবাস বিলাব চিৰদিনলৈ ?
মইযে ৰলো এতিয়া মোৰ হৃদয়ত।
মইযে বিচাৰো তাইক সচায়েঁ
বুজা নাই ? ক'বচোন নোৱাৰো মই খুলি।
তোমাক।

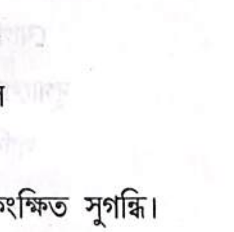

ঘৰখন নেদেখা আজি বহু বছৰ হ'ল

শুভাশীষ গগৈ

ঘৰখন নেদেখা আজি বহুবছৰ হ'ল
ভাবিবৰ মন যায়
আজিও পিতাইৰ সেই কাহটোৱে নিশাৰ নিস্তব্ধতা ভেদেনে ?
তাইৰ চকুকেইটা ছাগে শুকাই কৰ্কৰীয়া মাৰিলে
কিমান কান্দিব আৰু . . .
ভাইটোক চকুৰ আগতে মাৰি পেলাওঁতেই কন্দা !

আমি সংগ্ৰাম কৰোঁ
কিয় ?
আইৰ বৰ দুখ, অকণমান হাঁহি আনিবলৈ
তাইৰ বৰ কষ্ট, অকণমান শান্তি দিবলৈ
আইৰ বৰ অভাৱ, কিছু সান্ত্বনা দিবলৈ
কিন্তু কৰবাত যেন এক ছন্দপতন

এতিয়া বিপ্লৱটো এক ব্যৱসায়
হত্যা, লুণ্ঠন আৰু সুবিধাবাদৰ
আহ ! কি জঘন্য . . . .

তাতকৈ হালৰ মুঠিতেই প্ৰাণ আছিল
আছিল বিপ্লৱ, সেউজীয়া বিপ্লৱ
পিতায়ে আগতেই কৈছিল,
বোপাই, পাখিকেইখন চাই উৰাহ'লেই হয়তো ভাল আছিল।

কবিতাৰ শিতান

শিতৰ এটি সেমেকা পুৱা ....

ডিলজিত কুমাৰ বৰুৱা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

শীতৰ এটি কুঁৱলীসনা পুৱা
আলিবাটত 'মৰ্ণিংৱাৰ্ক' কৰি থাকোতে
এছাটি চেঁচা পছোৱাই
দেহ মন শীতল কৰি
দি গ'ল মোক এটি
চিৰ পৰিচিত সুবাস।
মনত পৰিল
এটি আবেলিৰ কেইটামান
মূহুৰ্তলৈ .....,
হয় ......
সেইদিনাই তোমাৰ শৰীৰৰ পৰা
এই সুবাস বিয়পি আহিছিল।
যি সুবাসে মোৰ মনৰ সাগৰত
অসংখ্য ঢৌৰ সৃষ্টি কৰিছিল
আৰু ....
বাধ্য কৰাইছিল তোমাৰ কাষ চাপিবলৈ
পাতনি মেলিছিল এক নতুন জীৱনে
য'ত আছিল বিভিন্ন ৰঙীন সপোনক
বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰাৰ দুটি দৃঢ় মন
সুখ দুখৰ সমভাগী হোৱা দুখন
প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হৃদয়।
কিন্তু দুখৰ কলীয়া ডাৱৰে
আৱৰি ধৰিলে আমাৰ মনৰ আকাশ
আৰু শেষ হ'ল
আমাৰ প্ৰতিজ্ঞা, আমাৰ সপোন
আৰু মনৰ উদ্যম।
ডাঙি গ'ল বীণাখনি ছিঙি গ'ল তাৰ
এতিয়া তুমি আৰু মই
এখন নদীৰ দুটি পাৰ .....।

তোমাৰ ভালপোৱা দুচকুৰে ক'বা

শ্ৰী লোহীত ডেকা (পাপু)
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (কলা)

নীলিম আকাশত বিলীন হৈ পৰে
মোৰ মন
জোনাকে আজি মোক
মাতাল কৰে
কোঁৱলীয়ে আজি মোক
নিঠৰ কৰে
তোমাক দেখাৰ পৰা
কিমান যে বিচাৰি ফুৰিছো তোমাক
সাগৰৰ গভীৰতাত
বতাহৰ নিৰৱতাত
নতোৱা নিলাকৈ আকাশৰ বিশালতাত
তুমি জানো এবাৰো নুসুধিবা
কিয় বিচাৰি ফুৰিছো তোমাক
তেতিয়া যে মোৰ দুটি ওঁঠে
নাচি নাচি ক'ব
তোমাক দেখাৰ পৰা
মোৰ নন্দনবনত ফুলিছে ফুল পৰিজাত
তোমাৰ বাবেই আঁকিছো
নীলাকৈ আকাশত সাতোৰঙী ৰামধেনু
সঁচাকৈ মই তোমাৰ প্ৰেমত পৰিছো
কোনেও মোচিব নোৱাৰকৈ
হৃদয়ত খোদিত কৰিলো তোমাৰ নাম
তুমি কিন্তু মৌন হৈ নৰবা
মৌন ভাষা বুজিবলৈ যে বৰ টান
পাৰিলে তোমাৰ ভালপোৱা
দুচকুৰে ক'বা

কবিতাৰ শিতান

IS IT AN ADIEU ?

James Edward Aind
B.A. 3rd year

Smiles brought by the Bright sun.
Radiants in my heart always.
The thought of the beloved
Leaves me heart broken to my fate
The moments gone forever
Are as visible as the blue sky.
Whenever I think of her
A spine of change runs down my heart.
That unfortunate day, she bid to depart
Left me in the island of loneliness
With hopelessness and distress in mind
I stood glancing at the stars.
But a question perturbs me
Will I ever meet her in life ?

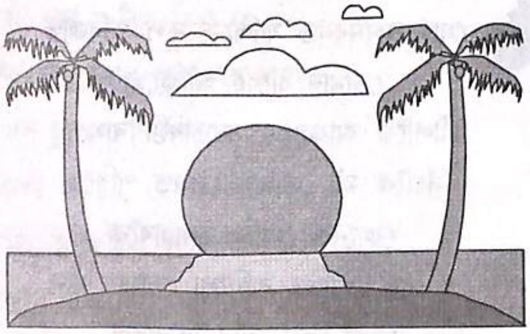

YOU AND ME

Arun Biswakarma
B.A. 1st Year

The day we first met each other
Is felt our love was true
I looked at you and for the first time
I knew what I had
Now we hardly meet each other
But the love we have between us
Will make our ship of debication
Sail to a destination inseparable
We've got to sail a long way sweetheart
And by having you beside me
There' re no fears and no worries
The love and understanding
We share
Is what all would always wish for.
Looking into your eyes makes me special
And lets me know how much you care
Do love me the same
Sweetheart
Our love is so special and it's all
Because of you and me.

কবিতাৰ শিতান

TULIKA'S CORNER

Tulika Barman
T.D.C. 2nd yr
Geography deptt.

(1) School Days
We love our frens Dil Se. After the
End of our school days we will say
Dil ne phir yaad kiya with yaadein of
School days kabhi khushi, kabhi gham.
And chalte, chalte every one says
Tumko Naa Bhool Payenge.

(2) Never Give up
Life is a struggling event
Hard to struggle easy to achive
Failure step to success
Learn from it and try again
Never quit walking the path.

(3) Don't Worry
Don't worry for things passed away
Be alert and work hard today
After every sorrow there is happiness
And darkness will lead to brightness

(4) Sirf Tum
Since it has become out of control, I cannot
Stop my dharkan saying that
Hum dil de chuke sanam. I don't know
Whether Kya Yahi Pyar Hai or this is my
Deewanapan chori-chori chupke chupke se
I have made you my saathiya. I don't know
Kal ho na ho and that is a sirf tum.

I SHALL .... FOR YOU

Angshu Sarma
Passed out student

There are thoughts,
There are words,
There are hopes,
There are promises,
There is a pindrop silence.
    Memories of unforgotten words.
    And promises of hope,
    IN THE HEART.
Though I live miles away from you,
Your presence in my mind make my dreams come true.
    I shall keep loving you like today,
    Even if you go away.
I don't know when you became a part of
    My life and don't know how to live
Without you in this life.
    But I shall keep loving you like today.
Don't know about your thoughts.
Don't know about your hopes.
Don't know about your words.
    Do you know what I think ?
    Do you know what I feel ?
    Do you understand what I do ?
If you think, you will feel-you will
Understand it- as-
I shall keep waiting forever for you.

কবিতাৰ শিতান

CONFUSION - UP & DOWN

Kukil Kumar Konch
B.Sc 1st Year,
Major - Geography

Splash of fun,
Not knowing what to do !
Scratching my head with my right hand
And still now a feeling like getting confused

Gone with the time,
Singing a song suddenly.
And music from nowhere,
Working my hands on the table.

Falling hairs on both sides,
A curving on the end
Her face was long,
With red slim juicy lips.
Smile on the face,
With reasons for nothing
Singing love songs
For sad reasons.

SOLDIER

Rajiv Handique (AGS)

On death, everyone cries,
A deathless life each tries,
From death, all run away,
Only few await the gland day.
Who in the world does not die ?
Who succeeds in his escapist try ?
Only the daring embrace the last breath,
Rest flee from the face of death.
Soldier's death is the noblest of all,
Dropping on battlefield is the grandest fall,
Even the purest Saints miss the noblest goal,
On death being called a braw daring soul.
When death comes on the door, knocking,
O god give me a little forewarning,
So that I could brace myself in the manner best,
To welcome the inevitable incoming guest.

কবিতাৰ শিতান

FOREVER

Monalisha Borthakur
B.A. 1st Year (English Major)

I can say forever,
We can stay apart never.
Being one soul and mind forever,
Being astray never.
I miss you forever,
I can leave you never.
I love you forever,
I will ditch you never.
I pray you forever,
Please betray me never !

अर्जी नई पीढ़ी से

कल्पना सेनगुप्ता बरुआ
रचना काल

बचपन से अबतक
उस सुरिली गुंज से संजीवित है मन।
वह गुंज है पर भ्रमरों की गुंजन नहीं
आँसू की गुल खिलाती है पर भ्रमरा नहीं
कया है उस गुंज में ?
कर्ण कुहर से सीधे दिल में है उतरेत !!
किस नाम से पुकारुँ उसे ?
क्रन्दन, आहवान, प्रार्थना, प्रेरण या
यादो की गुलदस्ता!
बचपन से अबतक
जब भी स्वाधीनता दिवस आया
मुझे उस सुरिली गुंज ने दबोचा और कहा
कीमत न सही/ मान ही रख ली होती कुर्बानी की
जाति जनजाति विभेद/न बोती बीज भेदभाव, अलगाव की।
कया हुआ गर माषिक एकता नहीं,
दुनीया में कद्र तो होती है भाव ही की,
फिर कयों संत्रास, उग्रवाद आतंक से
टुकड़े-टुकड़े की देश की,
भाई भाई की/ मानवता की।
(मेरी अर्जी)
नई पीढ़ी के लोगों!
सँवारों पश्चिमोमुख अपनी टहती हुई संस्कृति को,
समालो देश की बागडोर को,
सुनो, समझो महसुस करो
उस गुंज की पीड़ा को........... !!!
(।। ए मेरे वतन के लोगों
जरा आँख में मर लो पानी
जो शहीद हुए है उनकी
जरा याद करो कुर्बानी।।
(लता मंगेशकर द्वारा गाया गाया गया गीत)

কবিতাৰ শিতান

हिन्दोस्तां हमारा है

बिरेश चोउधोरि

कश्मीर से कन्याकुमारी तक
हिन्तोस्ता हमारा है,
जिसकी वन्दना करता हर जन
वह प्यारा देश हमारा है।
राम-कृष्ण की इस धरती को
स्वर्ग हम बनायेंगे।
सेवा में इसकी हम
अपना सर्वस्व चढ़ायेंगे।
गाँधी, नेहरु, सुभाष, तिलक
कल्पना चावला, अव्दुल कलाम,
का बच्चा - बच्चा
करता है, गुणगान।
इस धरती की गरिमा को
अखण्ड हम बनायेंगे,
आसमा की बुलंदी तक
तिरंगा हम फहरायेंगे।।

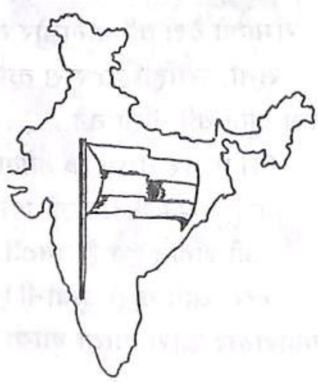

हिन्दी

बिरेष चोउधोरि

इसे कहे हम राष्ट्रभाषा
जो बन चुकी है, एक तमाशा
सबकी है बस एक आशा,
आती मुझे भी अंग्रेजी भाषा।

जबसे A, B, C, D, आयी।
क, ख, ग, घ हुई पराई।
अब संज्ञा, सर्वनाम में क्या है ?
Noun, Pronoun में ही शान है।

कहते थे महापुरुष हमारे,
हमें बनाना है हिन्दी को महान।
पर शुद्ध हिन्दी का अब कहाँ,
रह गया है नामो निशान।

प्रेमचंद और कबीरदास का नाम अब गुमनाम है,
जिससे पुछो उसके जबान पर Shakespeare का
नाम है।

अब तो पिता Dad बन गए, माँ बन गई Mom
हिन्दी बन गई एक तमाशा,
जो कभी थी राष्ट्रभाषा।

কবিতাৰ শিতান

नशा

जय प्रकाश दास
उःमाः द्वितीय बर्ष
कला शाखा

जो करता है नशा,
हो जाती उसकी बुरी दशा,
नशा तो नाशक का नाम है,
इससे जिन्दगी होती बे काम है,
नशे से जीवन में धुआँ ही धुआँ है,
नशा तो मोत का कुआँ है,
कमी न इसको हाथ लगाना,
यही बात सबको समझाना,
आओ आज हम करे यह प्रण,
करेंगे नही. कभी नशा ग्रहण।

तुम्हारी यादो में

सन्जय कुमार राय
स्नातक तृतीय वर्ष

तुम्हारी यादों में,
मैनें अपने इन अँखियों से
मानो वसंत ऋतु की तरह
नदियाँ बहाई है।
यह नदियाँ रक्त की नदियाँ थी,
जो मेरे अरमानें को बहाते चली गई
मेरे सपनों को
झुठा साबित किया, तथा
मेरे उमंगो की
दुखों में तबदील कर दिया
मैं स्वयं इस नदी में
बहता चला गया।
फिर एक तिनके ने,
मुझे एक नया जीवन दिया,
वह तिनका तुम्हारी यादों का था।
जिसने मुझे किनारे ला खड़ा किया।
इस तिनके के सहारे जी रहाँ हुं मैं,
घूट-घूट कर मानों जहर सा,
पीए जो रहा हूं मैं
सोचा तुम न सही, तुम्हारी यादे ही सही
दिलों में आग लगाए, जिए जा रहाँ हुं मैं।

কবিতাৰ শিতান

प्रेमस्तुति

श्री सन्दीप कुमार राय
स्नातक तृतीय वर्ष

प्रेम की क्या कहिए ?
प्रेम ईस्वरीय वरदान है।
प्रेम धरती की नींव है;
प्रेम ही विस्तृत आसमान है।।
प्रेम जीवन का आधारस्तम्भ है ;
प्रेम ही आत्म सम्मान है।
प्रेम है परोपकार की भावना ;
प्रेम कितना महान है।।?।।
प्रेम है विरह-वेदना ;
प्रेम ही बलिदान है।
प्रेम पहली ख्वाहिश है
प्रेम ही आखिरी अरमान है।।
प्रेम है जँहा कही भी;
वहीं सारे धाम हैं।
प्रेम है ब्रह्म की ऊपासना;
प्रेम ही ब्रह्मज्ञान है।।
प्रेम गीता का श्लोक है;
प्रेम ही पाक कुरान है।
प्रेम अल्लाह की ईबादत् है
प्रेम ही साक्षात् भगवान है।

देशप्रेम और बलिदान

सुमन कुमार
स्नातक प्रथम वर्ष

देशप्रेम और बलिदान की भाषा,
यही है, राजभाषा हिन्दी गी परिभाषा।
हिन्दु मनाये ईद, मुस्लिम खेले होली,
अनेकता में एकता, यप है देश की बोली,
जवानों का साहस देख, डरे दुशमनों की टोली
सबके दिलों में जगये, देश-भक्ति की आशा
यही है, राजभाषा हिन्दी की परिभाषा,
देश-प्रेम और बलिदान की भाषा।
प्राकृतिक सम्पदाओं से भरपूर, तकनीकी में आगे,
भाई-चारा और मिलन का संदेश, सबके दिलों में जागे,
यहाँ की उन्नति और विकाश देख, दुशमनों की नींद भागे
सब बच्चे हैं, अपनी मातृभूमि की आशा,
यही है, राजभाषा हिन्दी की परिभाषा,
देशप्रेम और बलिदान की भाषा।

হাস্য-ব্যঙ্গৰ শিতান

AT মিনি ছুT গল্প

দিপাম্বীতা কলিতা
স্নাতক ২য় বৰ্ষ
ইংৰাজী বিভাগ

A সময়ত TK ন নামৰ Aজন গাড়ী চালক Aখন সৰু CTত বাস কৰিCলে। তেOৰ Tনিজনী GAক আCলে। সিহঁতৰ নাম ক্ৰমে Gমি, Cমি, আৰু Aনি। তেO Aখন পুৰণা ট্ৰাক চলাE কোনোমতে GBকা উপাৰ্জন কৰিCলে। ADনাখনৰ কথা, তেO কালDয়া নDৰ পৰা Aক ট্ৰাক বালি আনিম বুলি নDৰ Oচৰলৈ গৈ আCলে। ৰাস্তাটো আCলে AKবাৰে থিয় আৰু Oকোৰা পকোৰা। গাড়ী Tব্ৰ গTত গৈ আCলে। হঠাৎ যেTয়া তেO ATবেকা পথ দেখা পালে তেTয়া তেO গাড়ীৰ ব্ৰেক ধৰিম বুলি ভৰিখন আগবঢ়াOতে ব্ৰেকৰ Oচৰৰ পৰা Aডাল Bষাক্ত ফেT সাপে ব্ৰেকৰ পৰা ফটকৈ খেD আহিল।বেচেৰা গাড়ী চালক TKন মহা Cন্তাত পৰিল। Eপিনে গাড়ীৰ ব্ৰেক নধৰিলেO তেOৰ মৃত্যু, আন Pনে গাড়ীৰ ব্ৰেক ধৰিলেO তেOৰ Bষাক্ত সাপৰ দংশন, অৰশেষত বেচেৰাৰ গাড়ী গৈ AT Bশাল Pতনিত পৰি TKনৰ ভৰি দুখন Cঙি গ'ল।

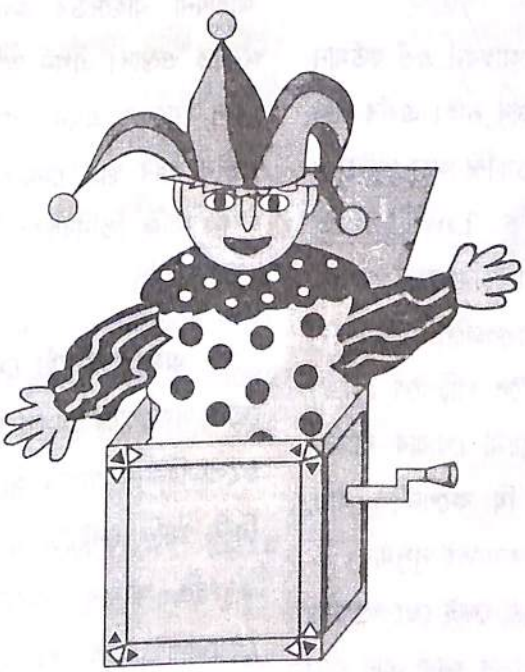

হাস্য-ব্যঙ্গৰ শিতান

এটলান্টিক'ত টেনশ্যন

কুকিল কুমাৰ কোঁচ।
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

সমূহ ৰাইজলৈ মোৰ হিয়া-ভৰা নমস্কাৰ। সৰ্বপ্ৰথমে মই আপোনালোকক 'এটলান্টিক'ৰ পৰিচয় দিব বিচাৰিছো। অহ! ভুল নুবুজিব দেই, এটলান্টিক আচলতে সাগৰ নহয়। এটলান্টিক হৈছে আমি থকা ৰুমটোৰ নামহে ! আমাক গোটেই হোষ্টেলখনত 'এটলান্টিক'চ বুলি মাতে আপোনালোকে ভাবিছে চাগে ৰুম এটাৰো ইমান অদ্ভুত নাম থাকিব পাৰেনে ? আচলতে কি জানে, ৰুম নং ২০ অৰ্থাৎ এটলান্টিক'ত বাস কৰোঁ আমি চাৰিটা অদ্ভুত প্ৰাণীয়ে। আহকচোন মই আপোনালোকক 'এটলান্টিক'ৰ এই অদ্ভুত প্ৰাণী চাৰিটাৰ সৈতে চিনাকী কৰাই দিওঁ।

প্ৰথমতে, ভীমৰ লগত চিনাকী হওঁ আহক। এওঁ বৰ্তমান কলা শাখাৰ স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰ, মেজৰ নাই। এওঁৰ নাম ভীম হোৱাৰ প্ৰধান কাৰণটো হ'ল- এওঁৰ ওফন্দি অহা পেটটো। তদুপৰি এওঁ প্ৰায় ছফুট ওখ। গোটেই ৰাতি 'Love Letter' লিখে আৰু দিনৰ ১১ বজাত শুই উঠে। তাৰপাছত গা ধুই হাতত এখন বহী আৰু কলম লৈ চিধা কলেজলৈ ল'ৰ মাৰে। আপুনি হয়তো ভাবিছে যে তেওঁ কলেজলৈ পঢ়িবলৈ গৈছে। আচলতে, এওঁৰ ছোৱালী চোৱা আৰু চেনী খোৱাৰ বাহিৰে বেলেগ চাকৰি নাই। এওঁ ১১ বজাত যি কলেজলৈ যায়, তাৰপাছত একেবাৰে ৫-৬ বজাৰ আগতে ৰুমতেই নুসুমায়। ৫-৬ বজাত আহি বেটাই ৰুমত সোমাবহে মাত্ৰ, কেই ছেকেণ্ড মাত্ৰ পাছতেই দেখিব বেটা আকৌ গায়ব। এখেতৰ আৰু এটা ভাল স্বভাৱ হ'ল হোষ্টেলৰ সকলোকে দম দি ফুৰা।

বাৰু ! আহক এইবাৰ চিনাকী হওঁ মিষ্টাৰ পেপুৱাৰ লগত। এওঁ হ'ল গণিত বিভাগৰ স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ। হোষ্টেলৰ আটাইতকৈ ভয়াতুৰ সকলৰ তালিকাত এওঁ প্ৰথম স্থান পাইছে। এওঁ লাইট জ্বলি থাকিলেও কাষতে থকা লেট্ৰিনটোলৈ হাতত মম (Candle) এডাল লৈহে যায়। 'ভূত' লৈ তেওঁৰ বৰ ভয় ! তেওঁৰ মতে ভূতে হেনো জুইৰ কাষলৈ আহিব নোৱাৰে!

'এটলান্টিক'ৰ তৃতীয়জন সদস্য হ'ল- মিষ্টাৰ চিন্তামনি ! চিন্তাত তেওঁৰ টোপনি নাই। দিনে-নিশাই Girl's Hostel- ৰ 'আৰাধনা' বাইদেউৰ কথাকে ভাবি থাকে। এওঁ আকৌ ছবি অঁকাত ওস্তাদ। এখন আঁকি নৌ হওঁতেই সেইখন চিৰাচিৰকৈ ফালি বেলেগ এখন আৰম্ভ কৰে। এওঁ কলা শাখাৰ স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ, মেজৰ- এনথ্ৰপ'লজি। এওঁৰ প্ৰধান দোষটো হ'ল- আজি তিনিবছৰে নিজৰ শাখাৰে 'আৰাধনাক প্ৰপজ দিব নোৱাৰোটো।

এইবাৰ আহোঁ মোৰ personal ডায়েৰীলৈ। হোষ্টেলত মোক সকলোৱে পাগল ছাইন্টিষ্ট (Scientist) বুলি মাতে। মই হ'লো বিজ্ঞান শাখাৰ স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰ। মই নতুন ঘড়ী কিনি আনি, সেইটো ভাঙি তাক আকৌ বনাবলৈ চেষ্টা কৰো। তদুপৰি, আমাৰ ৰুমটোত এটাই মাত্ৰ চিলিংফেন। সেয়েহে কোনোৱাই বেছি বতাহ পায় আৰু কোনোবাই কমকৈ বতাহ পায়। এজন 'Scientist' হিচাপে মই কি কৰিলে নিজৰ ফালে

বতাহ বেছিকৈ পাম তাৰেই 'experiment' চলাওঁ।

এইখিনিয়েই হ'ল 'এটলান্টিকৰ অদ্ভুত প্ৰাণী চাৰিটাৰ চমু পৰিচয়।

এনেকৈয়ে এবাৰ ৰাতি আমি চাৰিটি প্ৰাণীয়ে নিজৰ নিজৰ কেবিনত ('এটলান্টিক'ৰ ভিতৰত) নিজ নিজ কামত ব্যস্ত হৈ আছোঁ। ভীম ব্যস্ত 'Love Letter' লিখাত। কাৰণ সি আজি দুজনী পটালে। মিষ্টাৰ পেপুৰাই ভূতৰ ভয়ত গাৰুৰ তলত কটাৰীখন থৈ লৈছে আৰু টেবুলৰ ওপৰত আনদিনাৰ দৰে 'মম' ৰেডি কৰি ৰাখিছে। ইফালে মিষ্টাৰ চিন্তামনিয়ে আৰাধনাৰ কথা ভাবি ভাবি এটা হাতীৰ ছবি আঁকি আছিল। পিছে সি আৰাধনাৰ চিন্তাত ইমানেই বিভোৰ হৈ আছিল যে সি অঁকা হাতীটোৱে গৈ চকু ওলমি পৰা তিনিঠেঙীয়া এক অদ্ভুত প্ৰাণীৰ ৰূপ ল'লে। আনফালে, মই ব্যস্ত আছিলো মোৰ নতুন ৰেডিঅ'টো খুলি-খালি অক আকৌ নতুন ৰূপ দিয়াত। ৰেডিঅটো যি খুলিলো তিনি ঘন্টা ধৰি তাক ঠিকেই কৰিব নোৱাৰিলো।

টক ! টক ! টক ! - হঠাৎ দুৱাৰখন বাজি উঠিল। তেতিয়া নিশা ঠিক 12.35 বাজিছে। আমাৰ সকলোৰে দৃষ্টি দুৱাৰখনৰ ফালে গ'ল। এই মাজনিশা বাহিৰত সেইজন কোন হ'ব পাৰে বাৰু ? মিষ্টাৰ পেপুৰাই ভূতৰ ভয়ত ইতিমধ্যে লেপৰ তলত সোমালেই। মিষ্টাৰ চিন্তামণিয়ে ফটা ঢোলৰ দৰে কাহি কাহি দুৱাৰখনলৈ চাইছে। সি আকৌ তাৰ 'Dream Girl' আৰাধনা অহা যেনহে পালে। এইবাৰ দুৱাৰত আগতকৈ জোৰেৰে শব্দ হ'ল। মোৰ ভাৱ হ'ল যেন কোনোবা নতুন গ্ৰহৰ পাণী আহিছে।মই সাৱধানে দুৱাৰখন খুলিবলৈ বুলি আগবাঢ়িলো। তেনেতে ভীমে খঙত একো নাই হে "কোনে মোক 'Love Letter' লিখাত 'ডিষ্টাৰ্ব' দিছ" বুলি সজোৰে দুৱাৰখন খুলি দিলে। দুৱাৰখন খোলা মাত্ৰকে মিষ্টাৰ ভীম শিলৰ মূৰ্ত্তৰ দৰে থৰ লাগি ৰ'ল। আগন্তুক জনক দেখাব লগে লগে মোৰো একেই অৱস্থা হ'ল।

"তোমালোকে লাইট অন কৰি এতিয়ালৈকে কি কৰি আছা? শুৱা নাই কিয় ? ৰাতিপুৱা তোমালোকৰ ওপৰত একচন্ লোৱা হ'ব।" সন্মুখত সেয়া আন কোনো নহয়, সাক্ষাৎ ৰাৱণ, মানে Mr. Rawan । এখেত আমাৰ হোষ্টেলৰ ছুপাৰ (superintendent) ছাৰ।

তেখেতৰ গৰ্জনত হোষ্টেলৰ সকলো ল'ৰা সাৰ পালে। আমাৰ চিন্তাবোৰো লংকালৈ উৰা মাৰিলে। লাইট অফ্ কৰি আমি তৎক্ষনাৎ শুই পৰিলোঁ। মনত এটাই চিন্তা, এটাই প্ৰশ্ন "ৰাতিপুৱা মিষ্টাৰ ৰাৰণে কি শাস্তি দিয়ে বা .... ?"

হাস্য-ব্যঙ্গৰ শিতান

ম'বাইল ফোনে লেণ্ড ফোনলৈ লিখা এখন মুকলি চিঠি

মনোজ দত্ত
অৰ্থনীতি বিভাগ

To,

My Dearest friend (Land Phone)

প্ৰথমে মোৰ আন্তৰিক মৰমবোৰ গ্ৰহণ কৰিবা। বহুদিন হ'ল তোমাৰ কোনো খবৰেই পোৱা নাই। ময়ো তোমাৰ খবৰ ল'বলৈ একেবাৰে আহৰি পোৱা নাই। তাৰ বাবে বেয়া নাপাবা।

আজি মোৰ মালিক গাঁৱলৈ আহিছে। মা-কচম, নেট্‌ৱৰ্ক প্ৰব্‌লেম বে। সেয়ে এই সুবিধাতে তোমাৰ খবৰ লোৱাৰ লগতে মোৰ সুখ-দুখৰ কথা জনাবলৈ চিঠিখন লিখিলোঁ।

বন্ধু কি খবৰ ? তোমাৰ ভাল চাগে ন ? মোৰ অৱস্থা বৰ ভাল নহয়। গাটো অলপ বেয়া লাগি আছে। প্ৰথমজন মালিকৰ ওচৰত থাকোতে ৰাতিপুৱা গধূলি অলপ rest পাইছিলোঁ। কিন্তু এতিয়া যিজন মালিকৰ ওচৰত পাৰিলোঁ, এইজন অলপ চেঙেলীয়া, Young. মা কচম, একেবাৰে আহৰি নাইবে। ৰাতি দিন busy হৈ থাকিব লাগে। কেতিয়াবা মোৰ ভয়েই লাগে জানা, জানোচা মোৰ এইড্‌চ (AIDS) হৈ যায়। মোৰ গাত মা-কচম, ইমান ছোৱালীৰ নামে ভৰি আছে যে তোমাক ক'বলৈ লাজেই লাগে। কাৎচিৎ দুই-এটাহে ল'ৰাৰ নাম। ৰাতি শুবৰ সময়তো সুখ নাই। ইমান ছোৱালীৰ লগত ফুচফুচাই কথা পাতি থাকে। কি কম বন্ধু, মোৰ একেবাৰে মাথা বেয়া হৈ যায় বে। ৰাতি শুবলৈকে নাপাওঁ, এঘণ্টা কি দুঘণ্টা। আকৌ গুড্‌মৰ্নিং দিবলৈ সময় হয়েই নহয়।

অ'বন্ধু, তোমাক এটা কথা কবলৈ পাহৰিছিলোৱেই বে। Last night, মানে মোৰ মালিক গাঁৱলৈ অহাৰ আগৰাতিৰ কথা। মোৰ body টো অলপ বেয়া লাগিছিল। পেটটো ফুলি অহাৰ নিচিনা feel কৰিছিলো। পাছতেহে গম পালো যে মোৰ গাত অসংখ্য Messages এ ভৰি পৰিছে। মা-কচম বে, এতিয়াও আৰু দুটা message delivery হোৱাই নাই, Pending অৱস্থাতেই আছে।

বন্ধু, সিদিনা মোৰ এজন বন্ধুৱে মোলৈ message পঠিয়াই খবৰ দিছিল যে তাৰ মালিকজন বোলে ধনীঘৰৰ। সেয়ে তাৰ মূল্যও হেনো যথেষ্ট বেছি। বহুত ফটোও হেনো তুলি ল'ব পাৰি, ভিডিঅ'ৰ ব্যৱস্থাও হেনো আছে। তাৰ গাত হেনো মা-কচম ইমানেই অশ্লীল ছবি সোমাই আছে, তাৰ ক'বলৈ বোলে লাজেই লাগে। এই কথাটোৱে গোটেই যুৱ প্ৰজন্মক ধ্বংসৰ ফালে ঠেলি

নিয়া নাইনে বন্ধু ? সেই কাৰণে আমি দুই বন্ধুৱে লগ হৈ এই যুৱ প্ৰজন্মক প্ৰকৃত পথৰ সন্ধান দিবৰ কাৰণে আমাৰ আন বন্ধু সকলকো এই কথা জনাইছো। অহা মাহতেও আমি গোটেই ম'বাইল সম্থাই ডিব্ৰুগড় চৌকিডিঙ্গী খেলপথাৰত দুদিনীয়া কাৰ্য্যসূচীৰে অনশন, ধৰ্মঘট কৰাৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিছো। এই ক্ষেত্ৰত মা-কচম তোমালোকেও আমাক যথেষ্ট সহায় আগবঢ়াব লাগিব। আমাৰ এই অনশন, ধৰ্মঘটৰ মূল উদ্দেশ্য হ'ব, মানে আমাৰ বেনাৰত ডাঙৰ ডাঙৰ আখৰেৰে লিখা থাকিব -

১। আমাক সৎ কামত ব্যৱহাৰ কৰক।

২। যুৱ প্ৰজন্মক প্ৰকৃত পথৰ সন্ধান দিয়ক।

৩। আমাকো শান্তিৰে জীয়াই থাকিবলৈ দিয়ক। ইত্যাদি

অ' বন্ধু, এই কেইদিনতে মোক ডিব্ৰুগড়ৰ মেইন মাৰ্কেটলৈ (হয়তো খেম্‌কা মাৰ্কেটলৈয়ো হব পাৰে।) চেক আপত নিয়াৰ কথা আছে। মানে মোৰ হৃদযন্ত্ৰটো (মানুহে বেটেৰী বুলি কয়) BL-5C হোৱাৰ কাৰণে চেক আপৰ প্ৰয়োজন বুলি পেপাৰে পত্ৰই প্ৰকাশ পাইছে। তুমিও ছাগে কথাটো গম পাইছা। সেয়ে তাতেই লগ পাম বুলি আশা ৰাখিলোঁ। সময় পালে নহকৈ নাথাকিবা কিন্তু দেই। আজিলৈ আহোঁ চিঠিৰ উত্তৰ দিবা বে। বাই . . . . . .

ইতি
তোমাৰ বিশ্বাসী বন্ধু
NOKIA-1600

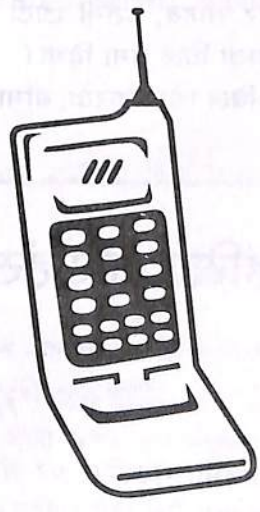

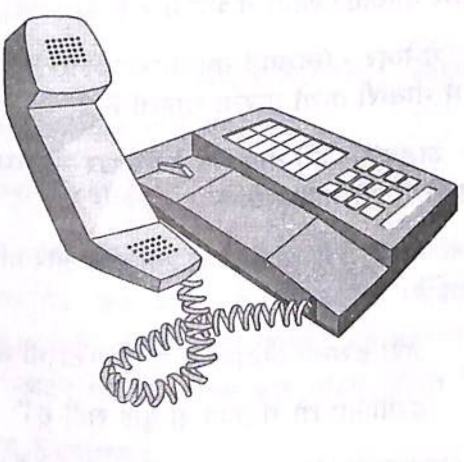

হাস্য-ব্যঙ্গৰ শিতান

चटपटे चुटकुले

Pranab Katowal

Degree 1st Year (B.A)

डाक्टर - आप मेरी सलाह के सुताबिक शेशनदान और खिड़की खोलकर सोए थे ?
रोगी - 'जी हाँ।'
डाक्टर - तब तो आप का जुकाम गायब हो गया होगा।
रोगी- जी नहीं, घड़ी, पर्स, और, टी.वी.
गायब हो गया।
राजु - लो अंधे महाशय दस पैसे।
अंधा- बाबु जी, में अंधा नहीं बहरा हुँ,
अंधा तो मेरा मित्र है। जो आज "जाग उठे संसार" फिल्म देखने गया है।

चिन्टु - 'मेरी पत्नी की याददास्त बहुत ही खराब है।'
मिन्टु - कयों, जरुरी बातें भुल जाती है कया ?
चिन्टु - नही यार, छोटी-छोटी बातें भी याद रखती है।

मरीज - डाक्टर साहब, इतनी छोटी सी बीमारी के लिए आपने हतने लम्बा बिल बना दिया।
डाक्टर- लाईए बिल छोटा करके, बीमार को लम्बी कर देता हुँ।

हंसिए और हंसाइए

Jai Prakash Das

H.S. IInd Year, Arts.

गंजा आदमी, मेरे सिर पर तो बहुत कम बाल हैं। मुझसे तो बहुत कम पैसे लेने चाहिए।

नाई, जनाबु मैं आप से बाल काटने के पैसे नही लुगां, बाल दुंदने के पैसे लुंगा।।

मदन (नौकर से), इस दुकान में अगर काम करता है तो एक बाद याद रखनी होगी कि ग्राहक हमेशा ठीक बालता है।। अब बताओ वह युक्ती कया कह रही थी ?

नौकर, वर कह रही थी कि इस दुकान का मालिक गधा है।

(दो छात्र स्कुल में देर से पुहुचते है)
अध्यापक, 'रामु तुम कयों देर से आए ?
रामु, सर मेरी अठन्नी गुम हो गई थी उसे दुंद रहा था।
अध्यापक और मोहन तुम ?
मोहन, जी मै उस अठन्नी पर पैर रख कर खड़ा था।'

एक दोस्त ने दुसरे से पुछा, बाढ़ आने पर मछलियाँ कहाँ चली जाती है।

दुसरे ने झट उत्तर दिया, पेड़ पर।

तीसरे से रहा नही गया बोला 'तुम सब बेवकुफ हो। मछलियाँ कया गाय, भैस है जो पेड़ पर चढ़ जाएंगी।'

ग्राहक - (साड़ी की दुकान पर) कोई अच्छी सी कम कीमत की साड़ी दिखाइए।

दुकानदार - 'जी हां। यह देखीए।'
ग्राहक - 'कया कीमत है इसकी।'
दुकानदार - 'सिर्फ 35 रु. की है।'

ग्राहक - 'ठीक है इस पर 70 रु. का लेबल लगा कर पैक कर दीजिए। शादी में भेटं करनी है।

मेनेजर - (लड़की का इंटरव्यु लेते हुए) आप हमारी फर्म में नौकरी कयों करना चाहती है ?

लड़की - 'जी बाद यह हे कि घर में बच्चों के शोर की वजह से मैं सो नही सकती।"

'जीजा जी! सुर्य पुरब से कयों उगता है ओर पश्चिम में कयों छिपता है।'

'अरे! इसका जवाब तो कोई मुर्ख भी दे सकता हे।'

'इसीलिए तो मैं आप से पुछ सही हु।'

मित्र (कलाकार से) - वाह कया चित्र बनाया है। दखते ही मेरे मुँह में पानी आ गया।'

ছাত্র একতা সভাৰ প্ৰতিবেদন

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰদিবেদনৰ আগমুহূৰ্ত্ততে জন্মভূমি তথা জাতিৰ সংস্কৃতি অক্ষুন্ন ৰক্ষাৰ্থে যি সকলৰ বীৰ শ্বহীদে প্ৰাণ আহুতি দিলে, তেখেতসকলৰ পৱিত্ৰ স্মৃতিত একাঁজলি বেদনা সিক্ত অশ্ৰুঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিলোঁ। এই ছেগতে ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ মহোদয় জয়কৃষ্ণ মহন্ত ছাৰলৈ, অভিভাৱকস্বৰূপ প্ৰৱক্তাবৃন্দ কৰ্মচাৰীবৃন্দ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়া তথাকৰি কানৈয়ান সকললৈ মোৰ সস্নেহ শ্ৰদ্ধা, ভক্তি, মৰম আৰু শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সীমিত গণ্ডী, সীমিত জ্ঞান, অভিজ্ঞতাও৷পকাবন্ধা নাছিল। কানৈয়ান সকলৰ আশীষ লৈয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ বহল ক্ষেত্ৰ ধনত এবছৰীয়া ক্ষীণ প্ৰয়াসৰ খোজ দিলোঁ। খোজে প্ৰতি ত্ৰুটি ৰৈ গল .... ইয়াৰ বাবে ত্ৰুটি মাৰ্জনা কৰে যেন।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত জয়ী হোৱাৰ পাছত পৰম্পৰা অনুসৰি যোৱা ইংৰাজীৰ ২৬ ডিচেম্বৰ তাৰিখে সাধাৰণ সভাত আনুষ্ঠানিকভাৱে শপত গ্ৰহণ কৰি পূৰ্বৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ পৰা কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিলো।

মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া সপ্তাহ ঃ

যোৱা ইংৰাজীৰ ৬ জানুৱাৰীৰ পৰা ১১ জানুৱাৰী (২০০৭) লৈকে আনুষ্ঠানিকভাৱে মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া সপ্তাহ উলহ-মালহেৰে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ১১ জানুৱাৰী তাৰিখে বঁটা বিতৰণী সভা অনুষ্ঠিত হৈ যায়। উক্ত সভাত অধ্যক্ষ মহোদয়ক প্ৰমুখ্যে কৰি কলেজৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সদস্যকে ধৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰু সকলে উপস্থিত আছিল। আবেলি কৰে ৰহনীয়া সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ আয়োজন কৰা হৈছিল।

শ্ৰী শ্ৰী সৰস্বতী পূজা ঃ

শ্ৰী শ্ৰী সৰস্বতী পূজা আমাৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ অধ্যপক-অধ্যপিকা, কৰ্মচাৰী তথা কানৈয়ানৰ সহযোগত ভক্তিবদ্ধভাৱেই উদ্‌যাপন কৰা হয়।

নৱাগত আদৰণি সভা ঃ

বিগত বছৰৰ দৰে মহাবিদ্যালয়ত এই বছৰো উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণৰ বাবে নামভৰ্তি কাৰ নৱাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক আদৰণি সভা সূচাৰুৰূপে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। এই অনুষ্ঠানটিক অধিক আকৰ্ষণ কৰিবলৈ এক 'ন-পুৰণি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মিলনতীৰ্থ, শীৰ্ষক এক ব্যতিক্ৰম ধৰ্মী কাৰ্যসূচী হাতত লোৱা হৈছিল। এই নৱাগত আদৰণি সভাত উপস্থিত থাকে সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ সাধাৰণ সম্পাদক শ্ৰীযুত তপন কুমাৰ গগৈদেৱ আৰু ছাত্ৰ সন্থাৰ বিভিন্ন বিষয়ববীয়াসকল।

শিক্ষক দিৱস উদ্‌যাপন ঃ

ভাৰতৰ প্ৰাক্তন ৰাষ্ট্ৰপতি, শিক্ষাবিদ, দাৰ্শনিক পণ্ডিত ডঃ সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণনৰ জন্মদিৱস উপলক্ষে যোৱা ইংৰাজী ৫

ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে মোৰ কাৰ্য্যকালত মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগত 'শিক্ষক দিৱস' আয়োজন কৰা হৈছিল।

ড০ যোগীৰাজ বসু স্মাৰক বক্তৃতানুষ্ঠান ঃ

২৬ নৱেম্বৰ ২০০৭ তাৰিখে অসম কলেজ শিক্ষক সংস্থা কানৈ কলেজ গোটৰ দ্বাৰা আয়োজিত উক্ত বক্তৃতা অনুষ্ঠানত আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাই পূৰ্ণ সহযোগিতা আগবঢ়ায়। উক্ত বক্তৃতা আগবঢ়াইছিল বিশিষ্ট শিক্ষাবিদ, চিন্তাবিদ, অধ্যপক শ্ৰীযুত উদয়াদিত্য ভৰালী দেৱে।

অন্বেষা গ্ৰন্থমেলা ঃ

অসমীয়া আৰু ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ উদ্যোগত আমাৰ কাৰ্যকালতে মহাবিদ্যালয়ত যোৱা ইংৰাজীৰ ৭ৰ পৰা ১০ আগষ্ট ২০০৭ লৈ, 'অন্বেষা গ্ৰন্থমেলা' অনুষ্ঠিত হৈ যায়। উক্ত গ্ৰন্থমেলাৰ লগতে সংগতি ৰাখি বিভিন্ন ধৰণৰ সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক বিষয়ৰ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত হৈ যায়।

বিভিন্ন আলোচনা চক্ৰ ঃ

মহাবিদ্যালয়ত বিভিন্ন বিভাগৰ দ্বাৰা আয়োজন কৰা জিলা ভিত্তিক আলোচনা চক্ৰত আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভায়ো পূৰ্ণ সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল।

তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ ঃ গুৱাহাটীৰ কটন মহাবিদ্যালয়, দুলিয়াজান কলেজ, ডিগবৈ চেণ্ট্ৰেল প্ৰাইমেৰী স্কুল আৰু বিভিন্ন ঠাইত হোৱা তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাত মোৰ তত্বাবধানত যোৱা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দলটোৱে দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় পুৰস্কাৰ বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছে।

প্ৰতিবাদী কাৰ্যসূচী ঃ

কেতবোৰ অসমৰ জলন্ত সমস্যা। ডিব্ৰুগড় তথা ডিব্ৰুগড় চহৰৰ সমস্যাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাই প্ৰতিবাদী কাৰ্য্যসূচীত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিলো। উক্ত প্ৰতিবাদী কাৰ্য্যসূচীৰ ভিতৰত বাংলাদেশী সমস্যা, বানপানী, গৰা খহনীয়া প্ৰতিৰোধ সমস্যা, ডিব্ৰুগড় চহৰৰ নলা-নৰ্দমা, বাট-পথ পূৰ্ণ নিৰ্মাণ ইত্যাদিকে ধৰি বিভিন্ন সমস্যাত আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাই অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল। এই জলন্ত সমস্যাবোৰৰ প্ৰতিৰোধৰ বাবে বিভিন্ন কাৰ্য্যালয়ত আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ পৰা স্মাৰকপত্ৰত দিয়া হৈছিল।

বৃক্ষ ৰোপন কাৰ্যসূচী ঃ

যোৱা ৬ জনু ২০০৭ তাৰিখে সদৌ ডিব্ৰুগড় ছাত্ৰ সন্থাৰ সহযোগত আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাই মহাবিদ্যালয়ত বৃক্ষ ৰোপন কাৰ্য্যসূচী হাতত লোৱা হৈছিল। এই কাৰ্য্যসূচীত মহাবিদ্যালয়ত এক সুস্থ পৰিবেশ গঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ চৌদিশে বিভিন্ন গছ পুলি ৰোৱা হৈছিল।

হীৰক জয়ন্তী বৰ্ষ ঃ

মোৰ কাৰ্য্যকালত ২৭ আগষ্ট তাৰিখে কানৈ কলেজৰ হীৰক জয়ন্তী উপলক্ষে মূল কমিটিখন গঠন কৰা হয়। মোৰ কাৰ্য্যকালত হীৰক জয়ন্তী উপলক্ষে বছৰজোৰা কাৰ্য্যসূচীৰ হৈ যোৱা বিভিন্ন কাৰ্য্যসূচীৰ এটি চমু বিৰৰণ আপোনালোকৰ আগত দাঙি ধৰিলো ঃ

১। হীৰক জয়ন্তী মুল কমিটিৰ তত্বাৰধানত "নেন টেকনলজী" শীৰ্ষক বিষয়টোৰ ওপৰত আলোচনা চক্ৰ অনুষ্ঠিত হয়।

২। ডিব্ৰুগড় জিলা ভিত্তিক এখন ভলীবল প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত হয়। এই প্ৰতিযোগিতাত ডিব্ৰুগড় চিটি মহাবিদ্যালয় জয়ী হয়।

৩। ১০ ডিচেম্বৰ তাৰিখে "চাৰ্লি চেপলিন'ৰ" কেইখনৰ তথ্যচিত্ৰ কলেজ প্ৰেক্ষাগৃহত প্ৰদৰ্শন কৰা হয়।
৪। ১২ ডিচেম্বৰৰ পৰা এখনি এমহীয়া নাটক কৰ্মশালা অনুষ্ঠিত হয়।

ইয়াৰ লগতে মোৰ কাৰ্য্যকালত আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা, আমাৰ অধ্যক্ষ চাৰৰ সহায়ত কৰা কিছুমান কাৰ্যৰ এটি চমু খতিয়ান আপোনালোকৰ আগত আগবঢ়াব খুজিলো -

ক) স্থায়ীভাৱে আমাৰ কলেজলৈ এটা জেনেৰেটৰ অনা হ'ল।
খ) আমাৰ কলেজৰ সন্মুখৰ ভাগটো নতুনকৈ ৰঙ দিয়া হল।
গ) কানৈ কলেজৰ ছাত্ৰীনিবাসটো নতুনকৈ ৰঙ দিয়া হ'ল।
ঘ) কলেজৰ প্ৰত্যেক ৰুমতে নতুন বাল্ব, চুইছ বৰ্ড, ফেন আৰু নতুন ৱাইৰিং কৰা হয়।
ঙ) বিভিন্ন বিভাগত পানী যোগান ঠিক কৰি দিয়া হয়।
চ) কলেজ কেন্টিনখন আকৌ এবাৰ নতুন ৰূপত মুকলি কৰি দিয়া হয়।
ছ) নতুনকৈ "কফি কৰ্ণাৰ" (NESCAFE) এটা খুলা হয়।
জ) ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাত এটা টি.ভি দিয়া হৈছে।
ঝ) কলেজৰ ছহীদ বেদীটো নতুনকৈ মেৰামতি কৰা হয়।

আমিবোৰ মাথোঁ চলমান, গতি প্ৰদানৰ চাবি-কাঠি আমাৰ হাতত থাকিলেও এবছৰীয়া কাৰ্য্যকালত সকলো হৈ নুঠে। গতিকে থাকি গল বহুতো আশা শুধীয়া পৰিকল্পনা। তথাপি ছাত্ৰ জীৱনৰ মূল কৰ্তব্যখিনিৰ উপৰিও বৃহত্তৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দায়বদ্ধতাক আমি স্বীকাৰ কৰিবই লাগিব। বছৰটোত বিভিন্ন সমস্যাসমূহৰ সন্মুখীন হৈ কিছু অভিজ্ঞতাৰ ফালৰ পৰা মোৰ অনুজ সকলক ক'বলগীয়া প্ৰয়োজনবোধ কৰিছোঁ। ছাত্ৰ-শিক্ষক আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ কতৃপক্ষৰ মাজত মধুৰ সম্পৰ্ক অব্যাহত ৰাখিব লাগে। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত দলীয় ৰাজনীতিৰ প্ৰভাৱৰ পৰা আঁতৰি থাকিবলৈ দৃঢ় সংকল্প হ'ব লাগে।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ নতুন কাৰ্য নিৰ্বাহক আমাৰ আধৰুৱা কাৰ্য্যখিনি সম্পূৰ্ণ কৰাৰ লগতে তেওঁলোকৰ সবল নেতৃত্বৰ ছাত্ৰ সমাজক আগবঢ়াই নি মহাবিদ্যালয়খন সৰ্বাঙ্গ সুন্দৰ কৰিব বুলি আমাৰ দৃঢ় বিশ্বাস।

সদৌ শেষত মই কৰা জ্ঞাত-অজ্ঞাত, ভুল-ক্ৰটিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি মহাবিদ্যালয় তথা দেশ সমাজৰ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানত সামৰিলো।

"জয়তু ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়"
"জয়তু ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা"
"জয় আই অসম"

ধন্যবাদেৰে -

প্ৰণৱ কুমাৰ দাস
সাধাৰণ সম্পাদক
ডিঃহঃসুঃকানৈ মহাবিদ্যালয়

ছাত্র একতা সভাৰ প্ৰতিবেদন

উপসভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক্‌ক্ষণত মই ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০০৬-০৭ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভাপতিৰূপে এই গৌৰৱমণ্ডিত মহাবিদ্যালয়ৰ তথা ইয়াৰ উপ সভাপতিৰূপে সম্পৰ্কিত অংগসমূহৰ প্ৰতি সেৱা আগবঢ়াবৰ নিমিত্তে মোক যিসকল দাদা বাইদেউ, বন্ধু-বান্ধবী আৰু ভাইটি ভন্টীয়ে মোক দুটা বছৰ সাধাৰণ সম্পাদক আৰু উপ সভাপতিৰূপে নিৰ্বাচিত কৰিলে, তেওঁলোকলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। দ্বিতীয়তে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড০ জয়কৃষ্ণ মহন্ত চাৰ, চিৰপূজ্য শিক্ষাগুৰুসকল আৰু কৰ্মচাৰীবৃন্দৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয় ববীয়ালৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদিলো।

সামাজিক দায়িত্বই মানুহৰ কৰ্তব্যৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি কৰে। একতা সভাৰ এজন জ্যেষ্ঠ সদস্য হিচাপে মই সদায়ে অনুজ সদস্যসকলক সদ্ দিহা পৰামৰ্শৰে আগবাঢ়ি যাবলৈ উৎসাহ যোগাইছিলো। নীতি-নিয়মৰ মেৰপেচত থাকি মনে — কাম কৰিব পৰা নগলেও ছাত্ৰ একতা সভাৰ গতানুগতিক কাম-কাজ যেনে সৰস্বতী পূজা, নবাগত আদৰণি সভা, মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ সুকলমে সম্পন্ন কৰাৰ পাৰ্যমানে চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছিলো।

সময়ৰ সোঁতত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত বহুতো পৰিৱৰ্তন আহিছে। অন্তঃগাঁথনিমূলক সম্প্ৰসাৰণ, সময়ৰ সৈতে মাপ খুৱাকৈ বিভিন্ন বৃত্তিমুখী পাঠ্যক্ৰমৰ প্ৰচলন আৰু নতুন নতুন শৈক্ষিক উপকৰণৰ ব্যৱস্থাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাটোক সংস্কাৰমুখী কৰি তোলা হৈছে। উদ্বেগৰ বিষয়টি হৈছে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ফলাফল ঈৰ্ষনীয়ভাৱে উন্নত হোৱা নাই। শিক্ষাদানত ত্ৰুটি ৰোৱাৰ বাবে নে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অৱহেলাৰ বাবে এনে হ'বলৈ পাইছে তাক বিশ্লেষণ কৰাৰ সময় আহি পৰিছে।

এইখিনিতে কব বিচাৰো যে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক সকলো সমস্যাৰ ভাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ওপৰতে জাপি নিদি সকলোৱে সহায়-সহযোগেৰে সমস্যাবোৰ সমাধান কৰাত যেন সহায় কৰে। আমি আটায়ে বিচাৰোঁ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন কল্যাণ হওক, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ফলাফল উন্নত হওক। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো সুখবৰে প্ৰাক্তন কানৈয়ানসকলক আভিভূত কৰে। সময়ৰ লগত খোজ মিলাই আমি আত্ম প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিব লাগিব।

বৰ্তমান কানৈ কলেজে হীৰক জয়ন্তী বৰ্ষত উপনীত হৈছে। বৰ্তমানে বছৰযোৰা কাৰ্য্যসূচীৰে হীৰক জয়ন্তী সমাৰোহ অনুষ্ঠিত হৈ আছে। এই সমাৰোহত এজন প্ৰাক্তন কানৈয়ান হিচাপে কাম কৰিবলৈ আমি সদায় আগ্ৰহী। লগতে প্ৰত্যেক কানৈয়ানক এই সমাৰোহত কাম-কাজেৰে আগ-ভাগ লবলৈ অনুৰোধ জনালো।

মোৰ সাধাৰণ সম্পাদক আৰু উপ-সভাপতিৰ এই দুবছৰীয়া কাৰ্য্যকালত কি কৰিলো, কি নকৰিলো, খোলা কিতাপৰ দৰে আপোনালোকৰ আগত আছে। খুব দুখ লাগিছে এতিয়া এজন প্ৰাক্তন কানৈয়ান হলো আৰু ভাল কাম কৰিবলৈ ইচ্ছা আছিল। আশা কৰো মোৰ এই ইচ্ছা অনুজ কানৈয়ানসকলে পূৰ্ণ কৰিব।

সৰ্বশেষত সমগ্ৰ কাৰ্য্যকালছোৱাত মোৰ নিজৰ অজানিতে নতুবা সচেতনতাৰ অভাৱত হোৱা ভুল-ক্ৰটিৰ বাবে আটাইৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো।

সদৌ শেষত ভগৱন্তৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাইছো যাতে কানৈ মহাবিদ্যালয় নামৰ জ্ঞানৰ বন্দি গছি আজীৱন আমৰণ সকলো দিনাৰ পৰা বিভূষিত হৈ বিশ্বৰ শিক্ষা জগতত এক উজ্বল জ্যোতিষ্ক হৈ জিলিকি ৰব।

"জয়তু কানৈ মহাবিদ্যালয়"

"জয়তু কানৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা"

"জয় আই অসম"

ধন্যবাদেৰে -

শ্ৰী জয়ন্ত কুমাৰ দাস
উপ-সভাপতি
ডিঃহঃসুঃকানৈ মহাবিদ্যালয়

ছাত্র একতা সভাৰ প্ৰতিবেদন

তৰ্ক আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

সৰ্বপ্ৰথমে ডিব্ৰুগড় চহৰৰ মাজমজিয়াত প্ৰতিষ্ঠিত "হনুমান বক্স সূৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়"ৰ পৰম পূজনীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, মাননীয় সমূহ অধ্যাপক-অধ্যাপিকা, কৰ্মচাৰী তথা মোৰ অগ্ৰজ, অনুজ মোৰ সহপাঠী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকললৈ "তৰ্ক আৰু সংস্কৃতি" বিভাগৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক শুভেচ্ছা আৰু অভিনন্দন যাচিলোঁ।

২০০৬-২০০৭ চনৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া সপ্তাহ আয়োজন কৰিবলগীয়া হোৱাত "তৰ্ক আৰু সাংস্কৃতিক" বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে মই শ্ৰীযুত ইন্দ্ৰভূষণ বড়া মোৰ দায়িত্বত থকা সকলো ভাৰ গ্ৰহণ কৰিব লগীয়া হৈছিলো। মোৰ এই সোণবৰণীয়া সময়কণত পূজনীয় শিক্ষাগুৰু শ্ৰী বিনোদ বড়া চাৰে মোৰ দায়িত্বত থকা বিভাগীয় কাম-কাজবোৰ সূচাৰু ৰূপে আগুৱাই নিয়াত যথেষ্ট সহায় আৰু সহযোগ আগবঢ়াইছে। তেখেতৰ অতি মূল্যৱান সময়কণৰ অলপ সময় মোক দিয়াৰ বাবে তেওঁৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ। লগতে মোৰ কাৰ্য্যসূচী সূচাৰুৰূপে চলাই নিয়াত বিভিন্ন প্ৰতিযোগীতাত বিচাৰক হিচাপে কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰা চাৰ-বাইদেউ সকললৈ মোৰ ফালৰ পৰা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

সদৌ শেষত মোৰ দায়িত্ব পাল কৰোঁতে জ্ঞাত-অজ্ঞাত, ভুল-ত্ৰুটিবোৰৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো শিক্ষাগুৰু আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ওচৰত ক্ষমা-প্ৰাৰ্থনা কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীণ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

'জয়তু কানৈ মহাবিদ্যালয়'

ধন্যবাদেৰে -

শ্ৰীযুত ইন্দ্ৰভূষণ বড়া

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল সমূহ

কবিতা আবৃত্তি (অসমীয়া)

১) ইভামনি মহন্ত
২) খনিন্দ্ৰ শইকীয়া
৩) হিফজুৰ ৰহমান

নিচুকনী বঁটা

ৰুণা লাইলা

কবিতা আবৃত্তি (হিন্দী)

১) ৰুণা লাইলা
২) পঙ্কজ কুমাৰ চৌনী
৩) বন্দনা ৰায়

আকস্মিক বক্তৃতা

১) বিকাশ মেছ
২) ৰিন্টু চেতীয়া, হিফজুৰ ৰহমান
৩) ডিম্বেশ্বৰ চেতীয়া

নৃত্য প্ৰতিযোগিতা (লোকনৃত্য একক)

১) চিন্তামণি মলিয়া
২) ইভামণি মহন্ত
৩) ৰুণা লাইলা

আধুনিক সৃষ্টিমূলক নৃত্য (একক)

১) ৰুণা লাইলা
২) চিত্ৰলেখা কুমবাং

ভেকচন প্ৰতিযোগিতা

১) ডিম্বেশ্বৰ চেতিয়া
২) ৰুণা লাইলা

কবিতা আবৃত্তি (ইংৰাজী)

১) বন্দনা ৰায়
২) জেমচ্ গুনিড়্
৩) ৰুণা লাইলা

নিচুকনী বঁটা

ইভামণি মহন্ত

কবিতা আবৃত্তি (বাংলা)

১) ৰুণা লাইলা
২) ইভামণি মহন্ত
৩) বিকাশ মেছ

তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা

১) ইভামণি মহন্ত
২) ৰুণা লাইলা
৩) নৰনীতা চক্ৰৱৰ্তী

নিচুকণি বঁটা

মনোজ দত্ত

নৃত্য প্ৰতিযোগিতা (দলীয়)

১) অঞ্জুমণি শইকীয়াৰ দল
২) বৰ্ণালী মহেলাৰ দল,

কুইজ প্ৰতিযোগিতা

১) খনিন্দ্ৰ মাধৱ শইকীয়া, টিকেন্দ্ৰজীৎ পাটিৰ
২) দিপাঞ্জলী হাজৰিকা, দীপজ্যোতি সোণোৱাল
৩) ৰাহুল গগৈ, ৰিংকু ভূঞা

"তৰ্ক আৰু সাংস্কৃতিক" বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগী

শ্ৰীমতী ৰুণা লাইলা।

সঙ্গীত বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভনিতে মই ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, পৰমপূজনীয় শিক্ষাগুৰু সকল আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মকৰ্তালৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো। লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকল তথা মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কানৈয়ান সকললৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো।

মই ২০০৬-২০০৭ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহত সংগীত বিভাগৰ সম্পাদীকা হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰো। কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহ আৰম্ভ হয়। মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিকী সপ্তাহত সংগীত বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতা সমূহ এদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে অনুস্থিত কৰিবলৈ দিয়া হৈছিল। যদিও সেইদিনাতে হঠাতে ডিব্ৰুগড় বন্ধ দিয়াৰ বাবে আধাতে অনুষ্ঠানবোৰো বন্ধ কৰিব লগা হ'ল। আৰু পাছৰ দিনা বহু অসুবিধাৰ মাজত ড° কল্পনা চেনগুপ্ত বাইদেউৰ দিহা-পৰামৰ্শ আৰু সহযোগীতা আৰু কানৈয়ান সকলৰ সহযোগত অনুষ্ঠানবোৰ (প্ৰতিযোগীতা সমূহ) অনুস্থিত হৈ গ'ল।

উক্ত বৰ্ষত শ্ৰেষ্ঠা গায়ক খিতাপ লাভ কৰিছিল শ্ৰী জিৰলো দত্ত।

সদৌ শেষত মোৰ ওপৰত ন্যস্ত কৰা দায়িত্বখিনি পালন কৰিবলৈ যাওঁতে যদি ভূল ৰৈ গৈছে তাৰ বাবে সমূহ কানৈয়ানৰ পৰিয়ালবৰ্গৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা মাগিলো।

জয়তু কানৈ মহাবিদ্যালয়

ধন্যবাদেৰে -

শ্ৰীমতী মঞ্জুৰী বৰা

সংগীত বিভাগৰ সম্পাদীকা

ছাত্র একতা সভাৰ প্ৰতিবেদন

REPORT OF GENERAL SPORTS SECRETARY

At the very outset, I pay my gratitude and heartful thanks to all the "Kanoians" for giving me the opportunity to serve as their "General Sports Secretary" for the session 2006-07 of this great educational institution i.e. D.H.S.K. College, a well known temple of education in the entire North-East.

As a part of the student Union Society, I took my oath before the college authority to abide the rules and regulations of the college and to maintain its prestige in every possible way. After taking charge of my office, I step forward to promote the different sports activities which were under my department.

During our session, we organised the 61st college week which started from 6th - 11th January, 2007. The different competition of my department was started at the first day. With the discuss throw, Jablin throw, Shot-put throw, High jump, long jump etc. of both the boys and girls taking active part in the activities. The next activities were the 100 meter, 200 meter, 400 meter race and the marathon race.

Lastly, I would like to thanks to our Principal, Dr. J.K. Mahanta, T. Bhengra (Prof. in Charge), the teachers, the students Union Members and all my friend and all the students for helping me in making this year a success by taking part in one way as the other.

In conclusion, I wish a happy, bright and prosperous future to all the Kanoians.

Long live D.H.S.K. College,
Long Live student's Union Society.

With love

DHIRAJ HAZARIKA
General Sports Secretary

ছবিঘৰ

ছাত্ৰ একতা সভা, ২০০৬-০৭ বৰ্ষ

ড° জয়কৃষ্ণ মহন্ত
সভাপতি

জয়ন্ত কুমাৰ দাস
উপ সভাপতি

প্ৰণৱ কুমাৰ দাস
সাধাৰণ সম্পাদক

ৰাজীৱ সন্দিকৈ
সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক

কাশ্যপ মহন্ত
আলোচনী সম্পাদক

বিকাশ গোঁহাই
সমাজ সেৱা সম্পাদক

ইন্দু ভূষণ বৰা
তৰ্ক আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদক

মঞ্জুৰী বৰা
সঙ্গীত বিভাগৰ সম্পাদিকা

গৌতম কাটোৱাল
সম্পাদক, গুৰু খেল বিভাগ

ধীৰাজ হাজৰিকা
সম্পাদক, সাধাৰণ খেল বিভাগ

প্ৰণৱ জ্যোতি গগৈ
সম্পাদক, লঘু খেল বিভাগ

মঃ আজাহাৰ আলি
সম্পাদক, শৰীৰ চৰ্চা বিভাগ

ৰাজদ্বীপ বৰুৱা
সম্পাদক, ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা

বৰ্ণালী মহেলা
সম্পাদিকা, ছাত্ৰী জিৰণী কোঠা

ছবিঘৰ

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ

ছবিঘৰ

মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ

ৰাকেশ নাথ আৰু কৃষ্ণ নাৰায়ণ বৰুৱাই দিল্লীত অনুষ্ঠিত হোৱা গণতন্ত্ৰ দিৱস পেৰেডত অংশ গ্ৰহণ কৰি কানৈ মহাবিদ্যালয়খনিলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছে।

যোৱা ইংৰাজী ২০০৭ বৰ্ষৰ ২ ৰ পৰা ১১ নৱেম্বৰলৈ লেখাপানীত অনুষ্ঠিত হোৱা শিবিৰত কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ দলৰ এটি দৃশ্য

গোলাঘাটত অনুষ্ঠিত হোৱা যুৱ মহোৎসৱত কানৈ মহাবিদ্যালয় দলে বিহু প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰি মহাবিদ্যালয়খনিলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছে।

9954482190
9954978101

With Best compliments from

KRISHNA COMMERCIAL INSTITUTE

GOVT. REGD. NO. 359
MILAN NAGAR (MANCOTTA ROAD), DIBRUGARH
ESTD. : 1987

Learn : English & Assamese Type, Stenography, Computer Course etc.

Job Work : Typing (English & Assamese) Lithography, Lamination, Xerox, Computer Typing etc.

9864232175(O)
9954546252 (R)

With Best compliments from

JUGA MAYA COMMERCIAL INSTITUTE
&
AKASH COMPUTER EDUCATION CENTRE

GOVT. REGD. NO. 2180/86-87
MILAN NAGAR, OPP. MILAN JYOTI SANGHA, DIBRUGARH-3
ESTD. : 1987

Learn : English, Assamese, Stenography, Computer & Screen Printing Trainee.

Work in : Application Type, Thesis Type, DTP Works, Scanning, Colour Photo Printing & Screen Printing etc.

With Best compliments from

EPITOME

(An ISO 9001 : 2000 Certified Institution)
w.w.w.epitomeconsultancy.com

INTRODUCES DUAL CERTIFICATION
(DUAL CERTIFICATION MEANS TWO DIPLOMA AT ONE GO)

MORE KNOWLEDGE
MORE JOB OPPORTUNITIES

SOFTWARE/HARDWARE/MANAGEMENT COURSES

PG Diploma in Computer Application (2 years)
PG Diploma in Computer Application (1 year)
Masters Diploma in Computer Hardware Engineering (1 year)
PG Diploma in Journalism & Mass Communication (1 year)
Advanced Diploma in Spoken English (3 months / 1 year)
Diploma in Computer Application & Maintenance (6 months)

GYAN - Tally + DTP (4 months)
Tally 9 (3 months)
Total (3 months Diploma in Computer Hardware)
Diploma in Computer Application (3 months)

CONTACT

Head Office : Epitome Building, Silpukhuri, Guwahari Ph. No. 0361 - 2662174/2662530
Branch : Jail Road, Khalihamari, Dibrugarh, Ph. No. 0373-2321021(O), 9435034662(M)

CAREER POINT, KOTA

SELECTIONS IN 2007

IIT-JEE 1005 AIPMT 111 AIEEE 7824

RANKS-IIT-JEE

AIR-10 VRAJ DESHPANDE
AIR-12 ABHIMANYU DHAMIJA
AIR-13 AKASH SINGHAL
AIR-31 M YASHOTEJA

RANKS AIEEE

Rank-1 ROHIT SINGH
Rank-1 RAHUL AGRAWAL
Rank-1 VIVEK GOYAL
Rank-1 ALBIN JAMES

No. 1 Institute for Competitive Examinations

7 RANKS AMONG TOP 200 IN AIPMT 2007

AIR-7 ANURAG CHAHAL
AIR-96 ANAND MOHAN
AIR-103 TARUN GUPTA
AIR-112 ANUJ KUMAR
AIR-131 DEVIKA KAPURIA
AIR-156 AKANSHA JAIN
AIR-167 SATYAM BHATT

IIT - JEE DIVISION	AIEEE DIVISION	MEDICAL DIVISION
FOUNDATION COURSE (XI BOARD + IIT-JEE) FOR CLASS X TO XI MOVING STUDENTS	FOUNDATION COURSE (XI BOARD +AIEEE) FOR CLASS X TO XI MOVING STUDENTS	FOUNDATION COURSE (XI BOARD +AIPMT) FOR CLASS X TO XI MOVING STUDENTS
FRESHER COURSE (XII BOARD + IIT-JEE) FOR CLASS XI TO XII MOVING STUDENTS	FRESHER COURSE (XII BOARD + AIEEE) FOR CLASS XI TO XII MOVING STUDENTS	FRESHER COURSE (XII BOARD + AIPMT) FOR CLASS XI TO XII MOVING STUDENTS
TARGET COURSE (IIT-JEE) FOR CLASS XII PASSED STUDENTS	TARGET COURSE AIEEE FOR CLASS XII PASSED STUDENTS	TARGET COURSE AIPMT FOR CLASS XII PASSED STUDENTS

STUDY MATERIALS & PERMANENT FACULTIES FROM H.O. CAREER POINT, KOTA, RAJASTHAN

:: *Special Features* ::

- *Regular theory classes by expert faculties from Kota.*
- *Result oriented study material developed by in-house R&D Centre based at Kota.*
- *Lecture Based Problem Sheet.*
- *Doubt removal classes & Problem Counter.*
- *Periodic test with Test Analysis.*
- *Individual level guidance to improve scoring ability, question paper attempt techniques.*
- *Four National level tests on a sample size of 40,000 students with all India rank.*
- *Merit based & Selection test based Scholarships worth Rs 5,00,000.*

REGULAR CLASSES AT DIBRUGARH & WEEKEND CLASSES AT DIGBOI & DULIAJAN

CONTACT : CAREER POINT,KOTA, DIBRUGARH CENTRE

P.N. ROAD OPP. RAMAKRISHNA MISSION, DIBRUGARH-1 ,PH-2329001 / 9435390973 / 9864342927 / 9864579618

Head Office: 112, Shakti Nagar, Kota 324009 Rajasthan, website: www.careerpointgroup.com